

சிறுகதை

மஞ்சரி

ஐப்பசி 2023

மாத இதழ்

39

ஆசிரியர்: மு.தயாளன்

வளர்ந்த, வளரும் எழுத்தாளர்களுக்கான களம்

இலக்கியப் பிரசுராலயம்

Luxmi
Publication

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

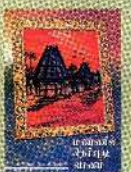
மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

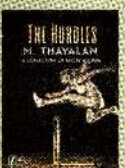
மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
300Rs/£4

மு.தயாளன்
400Rs/£4

மு.தயாளன்
400Rs/£4

சு. ஆர்த்திகா
500Rs/£4

அலெக்சஸ்
பரந்தாமன்
400Rs/£4

India 400 Rs
London £4
Can/Ame \$10
Europe 10 Euro

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்
Commercial bank Account No: 8370042817
மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை
luxmi2128@gmail.com இற்கு அனுப்பினால் payment
link அனுப்பி வைக்கப்படும்.

எனது எல்லாப்புத்தகங்களும் சிறுகதை மஞ்சரிகளும்

Amazon Kindle இல் உள்ளன.
www.amazon.co.uk/ebooks இல்
Type M. Thiyalan

செயற்கை நுண்ணறிவு

உலகம் பலவிதமான பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்கி வருகிறது. விஞ்ஞானத்தின் கண்டு பிடிப்புகள் மனிதனை மிஞ்சியவைகளாக இருக்கின்றன. புதிதாக முளைந்துள்ள செயற்கை நுண்ணறிவு பலவிதமான கேள்விக்குறிகளை முன் வைத்து நிற்கின்றது. ஒரு காலத்தில் ஒரு கடிதம் எழுதுவதற்கு மொழியறிவு அவசியமென்றிருந்தது. அதனை இலக்கணப் பிழையில்லாமல் எழுதுவது பலருக்கு ஒரு சவாலாக இருந்தது. இன்று அந்தப் பிரச்சினை அடியோடு இல்லாமல் போகும் சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு கடிதத்தை நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் எழுதிவிட்டு செயற்கை நுண்ணறிவிடம் கொடுத்தால் அது அக் கடிதத்தை முழுமையாக்கி அழகாகத் தருகிறது. இதை வளர்ச்சி என்பதா அல்லது வீழ்ச்சி என்பதா என்பது புரியவில்லை.

படங்கள் வரைவதற்கு இப்போதெல்லாம் வரைதல் தெரிந்தவர்களிடம் போக வேண்டிய அவசியமில்லை. உங்களுக்குத் தேவையான படத்தின் சூழ்நிலையை தெளிவாக செயற்கை நுண்ணறிவிடம் தெரிவித்தால் போதும். ஐந்து செக்கன்களுள் உங்களுக்குத் தேவையான படம் கிடைத்துவிடுகிறது.

ஏற்கனவே பல புதிய இயந்திரங்களின் கண்டு பிடிப்புகள் மனிதர்கள் பலரின் வேலைவாய்ப்புகளை விழங்குகிறது என்ற கோசங்கள் எழுந்து ஓய முன் மனித மூளையிலேயே கைவைத்துவிட்டார்கள். மூளை இனி ஒரு உடற்பகுதியாக மட்டும் தான் மனிதனில் இருக்கப்போகிறது. இப்போது மூளை வெளியேவந்து தன் பணியைச் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டது.

வைத்தியர்களிடம் பெறும் ஆலோசனைகளையும் வழக்கறிஞர்களிடம் பெறும் ஆலோசனைகளையும் கணநேரத்தில் அச்சொட்டாகக் கூறி நிற்கிறது இந்த செயற்கை நுண்ணறிவு. இந்த வளர்ச்சிப்போக்கு மனித குலத்திற்கு நல்லதற்கல்ல. மனிதர்கள் சோம்பேறிகளாகவும் செயற்றிறன் அற்றவர்களாகவும் மாறிப்போகும் அபாயகரமான ஒரு சூழ்நிலை உருவாகப் போகிறது.

உணவைமட்டும் மனிதன் உண்டால்போதும் என்ற நிலை உருவாகப் போகிறது. காலப்போக்கில் அதையும் செயற்கை நுண்ணறிவு தட்டிப் பறித்துவிடுமோ என்கின்ற பயம் கிலி கொள்ள வைக்கிறது.

மு.தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

1 அரசியல் பிழைத்தார்க்கு.....

2 உள்ளடக்கம்

3 உன்னாஸ்கிரி
கேணிப்பித்தன்

8 சேர்க்கை

ரஜிதா அரிச்சந்திரன்

11 நேரந்தப்பிய பொழுது

சாந்தமருது ஏம்.சி.ஏ. பரீத

14 கச்சை

சுநேந்திரன் தர்சித் ராகுல்

25 சீனத்தும்மாவும் வாங்காமத்துக்காரியும்

இரண்டாம் விசுவாமித்திரன்

30 படிப்பும் பாதிப்பும்

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

34 மரியாதை

முருகூர்

36 பணத்தாசை

காரைக்கவி கந்தையா பத்மநாந்தன்

41 சஜ்ஜாத் நானா

கஸ்ஸாலி அஷ்ஷஹீம்

45 கரும்பலகை

மு.தயாளன்

47 மஞ்சரி 36, 37 ஒரு பார்வை

பேராசிரியர் செ. யோகராசா

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வீச்சுரன் ,+94
773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா,
+94765554649

வெண்பா புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்
† 94 212 225 090

நீங்கள் படைப்புகளை அனுப்பும்போது

வங்கிவிபரம் குறிப்பிட்டால் மட்டுமே உதவித்

தொகை அனுப்பி வைக்கப்படும

தன்றிக்குரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி

சாரு நற்குணதயாளன், திரு ரமணன்

நற்குணதயாளன் ,செல்வி சரண்யா

தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,

செ. யோகராசா, வணசிங்க அச்சுத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணதயாளன்

ஒவியர்கள்: G. கைலாசநாதன் , T. செளந்தர்

செயற்கை நுண்ணறிவு

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி

சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்

ஆலோசகர்கள்

Dr P.இராசையா, பேராசிரியர் செ.யோகராசா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,

Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai1@

gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,

Trincomalee, Srilanka

sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:1000Rs/Year

Mrs Thanabalasingam, Commercial bank,

Trinco branch, 8370042817

England £20/Year Den/Swiss/Ger:

80Euro/year Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkumathayalan,

Barclays, Sort code 20-37-15, A/C Number

60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307

SWIFTBIC BUKBGB22

உன்னாஸ்கிரி

இதுவும் ஒருவகைத் தவமேதான்? கிழக்கு மாகாணத்தில் உன்னாஸ்கிரி என்ற இடத்தில் ஆடகசௌந்தரி என்ற அரசி ஆண்டதை கோணேசர் கல்வெட்டு மூலமும், திருமதி. கங்கேஸ்வரி கந்தையா எழுதிய ஆடகசௌந்தரி என்ற நாடக நூல் மூலமும் அறிவேன். ஆனால் கண்டியில் மினிப்பே தொகுதியில் ஒரு உன்னாஸ்கிரி இருப்பதை அறியவில்லை. ஆனால் எனக்குத் தனிச் சிங்களத்தில் இடமாற்றக் கடிதம் வந்துள்ளது. இது திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட சதியாகும் எனக்கு உன்னாஸ்கிரி என்ற ஊருக்கு இடாற்றம் வந்துவிட்டது. கடிதம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் கடமையாற்றும் பாடசாலைக்கே அனுப்பப்பட்டிருந்தது.

ஒரு கிழமை எனது சொந்த விடுமுறையின் பின்னர் சேவையாற்றிய பாடசாலைக்கே சென்றேன். அந்தப் பாடசாலையில் நான்தான் அதிபர். எனக்கு மேல்பதில் கடமையாற்றும் அதிபராக வேறொருவர் நியமனம் பெற்றிருந்தார். பாடசாலைக்குச் சென்றதும் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவர் கடிதத்தை ஒரு நக்கலோடு நீட்டினார். விடுமுறை மாதத்துக்கான சம்பளமும் கிடைக்கவில்லை. கல்வித்திணைக்களத்தில் சம்பளப்பட்டியல்திருப்பிக் கொடுத்தாகிவிட்டது. எனினும் சம்பளத்தைப் பெற்றுவிட்டு மீண்டும் அதே பாடசாலைக்குச் சென்

றேன். என்னை ஆசிரியர்களும் சூழ்ந்து கொண்டனர். "நீங்கள் செய்த உதவிக்கு நன்றி" என்றேன்.

ஒரு நாட்டின் தலைவர் வெளிநாடு செல்லும்போது சதித்திட்டம் மூலம் இராணுவத்தினர் நாட்டைக் கைப்பற்றுதல்யாவரும் அறிந்த விடயம். அதனை மனங்கொண்டேன். எல்லாம் நன்மைக்கே. ஒரு கெட்டதிலும் ஒரு நன்மை இருக்குமாமே. புதிய பாடசாலையில் கடமையேற்க உன்னாஸ்கிரி தேடிப் புறப்பட்டேன். மினிப்பே பேருந்தில் ஏறிப் புறப்பட்டேன். பேருந்து மலைப் பாதையில் நகர்ந்தது. ஒவ்வொரு வளைவிலும் திரும்பும்போதும் பேருந்து கவிழ்ந்து விடும் உணர்வு. ஒருபுறம் உயர்மலைதாவரப்போர்வை. மறுபுறம் அதளபாதாளமுமாக இருந்தது. இங்கு தான் நமது வாழ்க்கை முடியுமோ? இப்படி எட்டு வளைவுகள். சாரதியைப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. இங்கெல்லாம் மக்கள் வாழ்கிறார்களே. கடுங்காற்று. கடுங்குளிர். நீண்ட தகரக் கொட்டில்கள். பின்புறமாகத் தலையில் கட்டிய கொழுந்துக்கூடைகள். வேகமாக இயங்கும் கைகள். தேயிலைச்செடிகளின் மேல் மட்டம் பார்த்துத் தடியை வைப்பார்கள். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை கடினமானது. மனம் வருந்தியது. ஈற்றில் உன்னாஸ்கிரியை கண்டு கொண்டேன். அமெரிக்காவை கண்ட கொல்பஸ்போல் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

பேருந்தில் இருந்து இறங்கினேன். பற்கள் தட்டச்சு செய்தன. எதிரே இருந்த கடையில் தேநீர் குடித்தேன். தெம்பாயிருந்தது. பாடசாலை பற்றிக் கேட்டேன். தெரியாது என்ற பதிலே கிடைத்தது. அங்குள்ள கடைகளின் முதலாளிகள் தோட்ட மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சும் அட்டைகள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். வீதியில் நடந்தேன். சரிவான பள்ளத்தாக்கில் உன்னாஸ்கிரி மழையில் குளித்துக் கொண்டிருந்தது. மலைச் சாரலில் ஒருவகை புற்பற்றைகள். அவற்றைக் காற்றுச் சுழற்றிச் சாடியாட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஒருபுறம் தேயிலைத் தோட்டம். நீண்ட குடியிருப்புக்கள். அதனை லயம் என்று சொல்வார்கள். என்னைக் காற்றுத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடவைத்தது. ஒரு வளைவில் திரும்பி நடந்தேன். காற்று முன்னேறவிடாது தடுத்தது. எதிரே அஞ்சல் அலுவலகம் இருந்தது. உள் நுழைந்து விசாரித்தேன். அங்கிருந்தவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது. எனக்கு சிங்களம் தெரியாது. பக்கத்தில் தேநீர் கடை. அங்கே கேட்டேன். அவர் ஒரு முஸ்லிம். பாடசாலை வரலாற்றை சொன்னார்.

அதுதான் பாடசாலை என்று ஒரு வீட்டைக் காட்டினார். சென்று பார்த்தேன். முன்புறமாக கடைபோல் தெரிந்தது. கீழ்நோக்கிப் படிக்கல் இருந்தன. அவற்றின் வழியே இறங்கிச் சென்றேன். கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. "திறந்திடு சீசே" என்று தள்ளினேன் திறந்து கொண்டது.

ஆட்டுப் பட்டியின் மணம் காற்றில் வந்து 'கப்' என்று முகத்தில் அறைந்தது. அந்த அறைக்குள்ளும் சிறிய அறை இருந்தது. அந்தக் கதவைத் தள்ளினேன். திறந்து கொண்டது. சில தினவரவுப் பதிவேடுகள். பிஸ்கற் பெட்டிகள் பல அழகாக அடுக்கியிருந்தன. ஒன்றைத் திறந்தேன். புதிய பெட்டிகள். பிஸ்கட் எனது பசியைப் போக்கியது. ஆசிரியர் வரவுப் பதிவேட்டைப் பார்த்தேன். பொன்னையா தலைமை ஆசிரியராக பல ஆண்டுகள் தனியொருவராகக் கடமையாற்றியுள்ளதை அறிந்தேன். பிள்ளைகள் தொகை கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பாகி உள்ளதை அவதானித்தேன். 17 பிள்ளைகள் புதிய தினவரவு பதிவேட்டில் இருந்தது. என்னிடம் நேரம் பார்க்க மணிக்கூடு இல்லை. கதவை மூடிவிட்டு வந்த வழியே நடந்தேன். வரிசையாகப் பெண்கள் தேயிலைக் கொழுந்தை ஒப்படைக்கும் இடத்துக்கு நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். உன்னாஸ்கிரிமலை என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அங்குதான் கண்டி மன்னன் வந்திருப்பாராம். உள்ளே போய் பார்க்க ஆசைதான். ஆனால் அந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை. ஒரு சலூான் தெரிந்தது. உள்ளே சென்றேன்.

"வாங்க சேர், அந்தக் கதிரையில் இருங்க சேர்" கூறிக்கொண்டே தனது வேலையில் கவனம் செலுத்தினார். நான் பாடசாலை பற்றி விசாரித்தேன். எனக்கு சலூான்காரர் இராமனுக்குக் கிடைத்த குகனாகி விட்டார்.

பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உதவி செய்வதாகக் கூறினார். உணவுக்குரிய கடைகள் இல்லை.

"பாடசாலையை பற்றி பெற்றாரிடம் அறிவிக்க முடியுமா" என்றேன்.

"முடியுமாவா இனி அதுதான் எனது கடமை." என்றார். விடைபெற்று வெளியில் வந்தேன். கடை பூட்டும் நேரம். பெரிய மெழுகுவர்த்திகள் 10 வாங்கினேன். தீப்பெட்டி 2 வாங்கிக் கொண்டு ஒட்டமும் நடையுமாக பாடசாலையை அடைந்தேன். திறந்தேன். உள்ளே ஆடுகள். என்னைக் கண்டதும் மூலைகளில் ஒதுங்கிக் கொண்டன. மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அஞ்சல் அலுவலகத்துக்குப் பக்கத்தில் கடை வைத்திருந்தவர் வந்தார்.

"சேர் உள் அறையில் படுக்கலாம் பணிய பீலியில்குளிக்கலாம். காய்ச்சிய பாலும், வாழைப்பழமும் தரட்டுமா? கொண்டு வாறன். பயப்படாமல் இருங்க பக்கத் திலதான் ஒரு அறையில் குடும்பமாய் இருக்கிறன்". என்றார்

சற்று நேரத்தால் கொண்டு வந்தார். "இரவில் ஆடுகளை யாரோ கொண்டு வந்து விடுகிறார்கள். துரத்திவிடவா" என்றார். "வேண்டாம். இந்த மழையில் எங்கே போகங்கள்" என்றேன்.

"சேர், வானியில் தண்ணீர் இருக்கு. சின்ன வானியும் இருக்கு. ஏதும் என்றால் றகீம் என்று ஒரு சத்தம் போட்டால் போதும். உடனே வருவேன்". அவர் போய் விட்டார். உள் அறையினுள் நுழைந்து

மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றினேன் பயங்கரக் காற்று, மின்கம்பிகளில் வீணைவாசித்தன. பயங்கர சத்தம், வெற்று பிள்கற் பெட்டிகளைக் கிழித்துச் சிறுதுண்டுகளாக்கி எரியூட்டி அறையை வெப்பமூட்டினேன். பாலும், பழமும், பிள்கற்றும் புதிய இரவு உணவாகியது. வீட்டில் சோறுதான் எங்கள் உணவு, இன்று புதுவகை உணவு, பெரியமேசையில் துவாயை விரித்தேன். கிடந்த கோவைகள் தலையணை ஆகின. ஒரு போர்வை எனது பொதியில் இருந்தது. இழுத்து மூடியதும் உறக்கம் ஆட்கொண்டு விட்டது. பெரிய முழக்கமும் மின்னலும் உறக்கத்தை கலைத்தது. வெளியில் வந்து பார்த்தேன். காற்று வேகமாக வீசும்போது கொள்ளி வாய் பிசாசுகள் படையெடுத்து வந்து விளையாடுதல் போல் தெரிந்தது. வாய்க்குள் மண்ணெண்ணையை அடக்கி எரியும் தீக்குச்சியை பிடித்துக் கொப்பளித்தால் வேகாக தீப்பிளம்பு வெளிப்பட்டு எரிவதுபோல் இருக்கும். தூரத்திலும், பக்கத்திலும் என எங்கும் கொள்ளி வாய் பிசாசுகளின் அட்டகாசம். கலிங்கத்துப்பரணியில் செயம்கொண்டார் காட்டும் பேய்கள் மனதில் புகுந்து கொண்டன. அந்தக் குளிர் இரவில் வெயர்த்தது. மேலும் பயத்தையும் நடுக்கத்தை அதிகரிக்கவைத்தது. மனதில் ஒரு முரட்டுத்துணிவு. இரவு முழுவதும் உடல் குளிரில் விறைத்து வலிந்தது. சுதவைத் திறந்து பார்த்தேன் மின்சாரக் கம்பிகளில் காற்று வேகமாக

வீசி அவைகளை ஒன்றோடு ஒன்று உராய வைக்கிறது. அதனால் எழும் தீப்பிளம்பு தான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். கொள்ளிவாய் பிசாசுகளைக் காணவில்லை. விடிந்ததும் றகீம் தேநீரோடு நின்றார். ஆடுகள் வெளியேறிவிட்டன. அந்தக் குளிரைப் போக்கச் சூடான தேநீர்.

“சேர் அதோ தெரிகிறது பீலி. குளிக்கலாம். அலுப்புப்பறந்து விடும்.” றகீம் போய்விட்டார். அட்டைகள் என்னைத் தேடிப் படையெடுத்தன. தப்பித்துப் பீலியை அடைந்தேன். ஆண்கள், பெண்கள் குளிப்பதற்கு வெவ்வேறான இடங்கள் இருந்தன தண்ணீர் சில்லென்று குளிர்ந்து வா வா என்றழைத்தது. துணிந்து நின்றேன். முதலில் குளிர்ந்த தண்ணீர் பின்னர் அதனை விட்டு விலகினால் குளிரத் தொடங்கியது. நன்றாகக் குளித்தேன். குளிர் பறந்துவிட்டது. புது உற்சாகம் வந்த உணர்வினைப் பெற்றேன். பாடசாலைக்குச் சென்றேன்.

சுற்று நேரத்தால் ‘குட் மோனிங் சேர் குரல்கள் கேட்டன. சில மாணவர்களை கண்டதும் சந்தோசம் பொங்கியது. சலூன்காரர் வந்தார்.

“நான் பெற்றாரிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் சேர். முதல் இருந்த சேர் மாற்றம் எடுத்துப் போய் பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டது. பிள்ளைகள் பாடசாலையை மறந்துட்டாங்க. நீங்க கடவுள் மாதிரி வந்திருக்கிறீங்க. கைவிட்டு போயிடாதீங்க. சேர்” வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

வந்திருந்த பிள்ளைகளை மகிழ்விக்கும்

கலை அவர்களை இயங்க வைப்பதே. பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகளுக்கு பிஸ்கட் கொடுபடும் என்று அறிவித்தேன். சில வளர்ந்த மாணவர்களை கூட்டிட்டுக் கொண்டு லயம்பக்கம் சென்று பிள்ளைகளுக்கு பிஸ்கட் வழங்கி பாடசாலைக்கு வரச்சொன்னேன். மாலை நேரத்தில் என்னுடன் சலூஅன்காரரும் சேர்ந்து கொண்டார். Tale of two cities என்ற ஆங்கில நாவல் பாட நூலாக இருந்தது. அதில் ஒரு சலூஅன் ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. சலூஅனுக்கு வருபவர்களிடம் பாடசாலை பற்றிய வினாம்பரம் பரவியது. மினிப்பே நாடாளுமன்ற உறுப்பினரிடம் உதவி கோரினேன். அவர் மூலம் ஒரு சிங்களமொழி தொண்டர் ஆசிரியர் கிடைத்தார். அவர் உயர்தர வகுப்பு சித்தியடைந்த பெண். அவருக்குச் சிறிது தமிழ் தெரியும். எனக்குப் பெரிய உதவியாகியது. பாடசாலை தொடர்ந்து நடந்தது. சலூஅன்காரரின் ஒத்துழைப்பினால் ஒரு கலை நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்தேன். சனங்கள் திரண்டு வந்து பார்த்தனர். காலம் உருண்டோடியது. இப்போது தினவரவுப் பதிவேட்டில் 117 ஆகிவிட்டது. இடநெருக்கடி, கல்வித் திணைக்களம், அரசியல்வாதிகளின் அலுவலகம் என திரியாய் திரிந்து ஒரு ஆசிரியரையும் பெற்றுவிட்டேன். பாடசாலைக்கென காணியும் கிடைக்க வழி கோலினேன். ஒரு வருடம் உருண்டோடியது. உன்னாஸ்கிரியில் உயிர்பிடுங்கும் காற்று. அங்கு இருந்த காலம் முழுவதும்

மூன்று நேர உணவும் பிஸ்கட்டுத்தான். பாடசாலைக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பு இறுக்கமாயிற்று. வெள்ளிதோறும் பிள்ளைகள் கோயிலுக்குச் செல்லும் வழக்கம் வந்து விட்டது. இயங்காது மூடிக்கிடந்த பாடசாலை இன்று உயிர்பெற்று இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது. நான் ஒவ்வொரு இரவும் சுற்றிவர பிஸ்கட் பெட்டிகளை எரித்து நடுவில் மேசைமேல் சவம்போல் கிடப்பேன். இது ஒருவகைத் தவமாக ஏற்றுக் கொண்டேன். நல்ல மாணவர்களை உருவாக்கத் தவம் மேற்கொண்ட முனிவரா நான்? பெருந்தோட்டப் பிள்ளைகளின் கல்விக்கு வழிகாட்டுவது மாபெரும் தவமாகும். எனது தவத்துக்கு உன்னாஸ்கிரி அளித்த பரிசாக எனக்கு விடை தந்து விட்டது. எனது தவத்துக்கு உன்னாஸ்கிரி அளித்த பரிசாக எனக்கு விடை தந்து விட்டது.

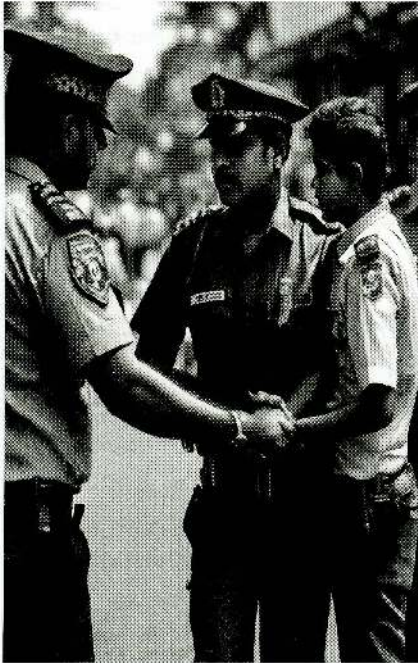
ஆசிரியம்

தொழில்களிலேயே உயர்ந்தது ஆசிரியத் தொழிலே. ஆசிரியம் என்பது மனதால் செய்யப்படுவது ஆகும். உள்ளத்தில் தாய்மையோடும் அன்போடும் செய்யப்படுகின்ற ஒன்றாகும். ஒரு தேசத்தின் நல்ல குடிமகனை ஆசிரியர்களால் மட்டுமே உருவாக்க முடியும்

சேர்க்கை

ரஜிதா அரிச்சந்திரன்

இறுக்கிப்பூட்டிய இரும்புக்கதவுக ளையும் சுற்றி துப்பாக்கிக ளுடனும் இறுக்கமான இரும்பு மனி தர்கள் மத்தியில் வலையில் சிக் குண்ட பூச்சிபோல நடுவில் காந்தன் அமர்ந்தி ருந்தான். அவன் அருகிலே வந்த வெள் ளைநிற ஆடை அணிந்த ஒருவன் அவனை அளந்தும் அவனின் அங்க அடையாளங் களை பார்த்தும் எழுதி னான். இன்னும் ஒருவர் தலையினை மொட்டை போட் டார். அவனின் கழுத்தில் இருந்த சங்கிலி காதிலிருந்து தோடு எல்லாவற்றையும் அகற்றி புதிதாக வெள்ளை ஆடைகளை

கொடுத்தார் இதை மாற்றிவிட்டு வா உள்ளே போக வேணும் என்றார். இவன் மனமோ கடிவாளம் இல்லாத குதிரை போல் அலைபாய்ந்து அவனின் இளைய பராயத்தினுள் பாய்ந்து இளமை நினைவு களை கிளறியது

கண்டிப்பான பொலிஸ் அதிகாரி ஆன தந்தை அன்பே உருவான தாய் அழகான அக்கா இவர்களின் செல்லத் தம்பியான காந்தன். அவன் நினைத்து எல்லாம் நினைத்த கணத்தில் அவனுக்கு கிடைத்துவிடும். 'பிறைவேற் இன்றர் நேஷனல்' பாடசாலையில் கல்வி காரில் பயணம் நினைத்த உடுப்பு சாப்பாடு என்றெல்லாம் அவனை சந்தோசப்படுத்துவதே குடும்பத்தினர் வேலையாகவே இருந்து. காந்தன் உயர் தரம் கற்றுக் கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் பாட சாலையில் இருந்து அவன் வரும்போது வீட்டில் நிறையப் பேர் அழுது கொண்டிருந்தனர். அவனோ "அம்மா அம்மா ஏன்? இவ்வளவு பேர் வந்திருக்கினம் எனக்கேட்டான்," கேட்கும் நிலைகடந்து தாய் அசைவின்றிப்படுத்திருந்தாள். அவன் கூப்பிட கூப்பிட வரவில்லை என்றதும் கோபமாக "அம்மா எழும்பு ஏன் என்மீது கோபமா?" எனகத்தினான் தாய் எழுந்திருக்கவே இல்லை தமக்கை ஓடிவந்து கட்டிப்பிடித்து "காந்தன் அழாதே"

"ஏன் அக்கா அம்மா எழும்புறா

இல்லை” எனக்கேட்டவனை இறுக்கி அணைத்து ஓ வென்று குழறி அழுது “தம்பி இனி அம்மா வரமாட்டா செத்துப் போட்டா” என்றதும் மயக்கமடைந்த வனை தண்ணீர் தெளித்து எழுப்பினர். தமக்கை அவனை பத்திரமாய் பார்த்தார் இறுதிச்சடங்கு முடிந்து ஒருமாதம் கழித்து தந்தையும் வேலைக்குப் போய் விட இருவரும் தனியாகவே இருந்தனர். இவ்வாறாய் நகரும் நாட்களில் காலச்சூழல் பிழையாக இருக்கிறது என்றுணர்ந்த தந்தை தன் வேலையை விருப்பத்தின் பேரில் ஓய்வு கொடுத்து வீட்டில் இருந்து இவர்களை கவனித்து வந்தார்.

திடீரென்று ஒருநாள் இவர்களின் மாமனார் இவர்களின் வீட்டுக்கு வந்து “அத்தான் அமுதாக்கு படிப்பு முடிந்து விட்டது. சுதனுக்கு நாங்கள் பொம்பிளை பார்க்கலாம் என்றிருக்கின்றோம் முறை மாப்பிளை தானே இருவருக்கும் கட்டி வைப்போம்” என்று கேட்டார். காந்தனின் தகப்பனுக்கும் அது சரியாகவே பட்டது தாயில்லாமல் பொம்பிளை பிள்ளையை வைத்திருக்க கூடாது சுதன் நான் பார்த்து வளர்ந்த பிள்ளை ரொம்ப பவே மரியாதை ஆனவன் என நினைத்தவர் “சரி எனக்கும் சம்மதம் என்றாலும் சுதனை கேட்டீங்களோ?” என்றார்

“என்ன அத்தான் சொல்லுறீங்கள் திருமணம் என்ற பேச்சை எடுக்கையில் நான் மாமிட மகள் அமுதாவைத்தான் கட்டுவேன் என. சொல்லீட்டான்”

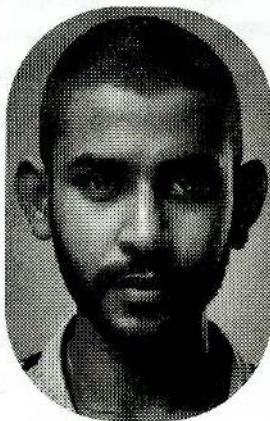
“ஓ அப்படியா சந்தோசம்” என்ற வருக்கு

“சரி அத்தான் நான் வாரேன் அமுதா காந்தன் கவனமாய் இருங்கோ மாமா போய்ட்டு வாரேன்” எனக்கூறி புறப்பட தயாரானவருக்கு “உங்க அக்கா இருந்தால்” எனக் கண்கலங்கியவருக்கு “சரி விடுங்கோ அத்தான் அக்காவின் விதி என்ன செய்ய?” எனக் கூறிப் புறப்பட்டார். அவர் சென்றதும் அமுதாவை அழைத்த தந்தை நிலைமையினை புரிய வைத்தார் அவளுக்கும் சுதனைப் பிடிக்கும் என்றதாலை எல்லாம் சுலபமாய் முடிந்தது.

சுதனும் லண்டனில் இருந்து வந்தான் தை மாதம் என்றதால் திருமண நாளும் உடனே முடிவாகியது. காந்தனுக்கு அக்காவின் திருமணம் என்றதும் ஒரே புருகு இருந்தாலும் மனதின் ஓரத்தில் ஒரு கவலையும் இருந்தது. அக்காதன்னை விட்டுவிட்டு போகப்போறான் என்று இருந்தாலும் அவன் காட்டிக்கவே இல்லை. சுதனுக்கும் காந்தன் மேல் நல்ல பிரியம். இருவரும் ஒன்றாகவே இருந்தார்கள். திருமணம் முடிந்து அடுத்த மாதம் சுதன் லண்டன் போய்விட்டான். போனதுமே அமுதாவை கூப்பிட ஆயத்தங்கள் செய்தான். அமுதாவும் தந்தையும் அடிக்கடி கொழும்பு சென்று வந்தனர் காந்தனோ தனிமையில் இருக்கவேண்டிய சூழ்நிலை இப்போது அவன் சமூக வலைத்தளத்தில் தன் நேரத்தைச் செலவு

செய்ததால் பல நண்பர்கள் உருவானார்கள். அவர்களில் சிலர் காந்தனை நேரில் சந்திக்க அழைத்தனர். அவர்களை சந்தித்த காந்தனும் தனிமையையும் வீட்டினையும் மறந்தான். அவர்களுடன் சாராயம் போதை வஸ்துக்களை பாவிக்கப் பழகினான். அதன் விளைவாய் வீட்டில் இருந்த பணம் நகை எல்லாம் எடுத்து விட்டான். கடைசியில் பணம் இல்லாமல் போகவும் போதை வஸ்து வாங்கியவர்களுக்கு பணம் கொடுக்க முடியாது கலர் பட்டான்.

அந்த வேளையில் நகைபறிப்பு திருட்டு முதலிய புதிய வேலைகளைச் செய்யும் சஞ்சீவன் என்ற புதிய நண்பனை சந்தித்தான். அவன் "நீங்கள் என் கூட சேர்ந்தால் மாதத்தில் இரண்டு மூன்று லட்சங்கள் கிடைக்கும்" என ஆசை காட்டினான் முதலில் பயந்த இவர்கள் பின்னர் "வாரோம் என்ன வேலை?" என கேட்க சஞ்சீவன் "பெரிய கலர்ம் ஒன்றும் இல்லை வெளிநாட்டில் இருக்கும் நம்மட ஆட்கள் இங்க இருப்பவர்களை பழித்தீர்க்க வெட்டிச் சொல்வார்கள் நாங்கள் 'கெட்ச்' போட்டு கையை காலை வெட்டி விட வேணும். ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வொரு 'றேட்' மச்சி. நான் உங்களுக்கு

'கெட்ச்' போட்டுத்தருவேன் நீங்கள் முடிச்சிட்டா சரி என்றான்" இவர்களும் சம்மதித்தனர்.

'ஓடர்' வந்தால் 'போனில்' அழைப்பார்கள் இவர்கள் முடிச்சிட்டு வருவார்கள். பணம் போதை வஸ்து கும்பலுக்கு போகும் இவர்களுக்கு போதைவஸ்து கிடைக்கும் இந்த ஒப்பந்தப்படி தொடர்ச்சியாக செயற்பட்டனர். தூள் இழுத்து விட்டு ஈவிரக்கமின்றி வெட்டினார்கள். இவர்களின் வெறிச்செயலால் பலர் அங்க வீனமானார்கள். கடைசியாய்

ஊர்தகராறு ஒன்றிற்காக வெளிநாட்டில் வாழும் ஒருவர் வழங்கிய பணத்திற்காய் அப்பாவி குடும்பஸ்தர் ஒருவரை வெட்டிய போது 'மோட்டார்' சைக்கிள் 'நம்பர்' 'சிசிடிவி' யில். மாட்டிய தால் சிக்கிய சிந்து 'பொலிஸ்' அடித்த அடியில் எல்லாரையும் காட்டிக் கொடுத்து விட்டான். அதனால் இவர்களின் 'குருப்பே' சிக்கியது. இவன் நினைவுகளை கலைக்கும் வண்ணம் காவலதிகாரி "டே அடுத்த வனை வெட்டேக்குள்ள இருந்த வேகம் உடுப்பு மாற்றுவதில் இல்லை யாடா" என்று கத்த

"சேர் இப்ப மாத்துறேன் என கூறி கூனிக்குறுகி நின்றான்"

வீடு நோக்கி திரும்பிக்கொண்டிருக்கும் நான், என்னை இறக்கி விட்டுச்சென்ற பஸ்ஸின் பின்விளக்கின் வெளிச்சம் மறையும் மட்டும் சற்று நேரம் பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன் நினைவுகள் வீட்டை நோக்கி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. நள்ளிரவை அண்மித்த நேரம் நான் மட்டும் அந்த பஸ் தரிப்பிடத்தில்...வீட்டுக்கு எப்படி போவது, வாப்பாவிடமிருந்து என்ன சொல்லி தப்பிப்பது, உம்மா என்ன சொல்வாவோ “உனக்கு எத்தனை

நாளாக்குத்தான் சொல்வது வாப்பாவைப்பற்றி தெரியும்தானே

நேரகாலத்தோடு வீட்டுக்கு வரத்தெரியாதா..” கோபித்துக்கொண்டு நிற்பாவே எப்படி சமாளிக்கலாம்.. மனம் குழம்பியவனாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். இரவு ஒன்பது மணிக்குள் வீட்டில் இருக்கவேண்டும், ஆகக் கூடினாலபத்து மணிவரை அவகாசம் எடுத்துக்கொள்ளலாம் அதுவும் தொடராக இருந்தால் ஒன்பது மணி என்பது அரை மணித்தியாலத்தால்குறைக்கப்படும் இதுதான் வாப்பாவின் சட்டம்,கட்டளை,நிபந்தனை, வரையறை எல்லாம், முடிந்தவரை ஒன்பது அல்லது ஒன்பதுறகுள் வீடு வந்து விடுவேன், தப்பி தவறி பத்துமணி தாண்டி விட்டால் அன்று வீட்டில் பெரிய அமர்க்களம் சூறாவளி இவைகளை தரிசிக்க வேண்டி

நேரம் தப்பிய பொழுது

யிருக்கும்

ஆனால் இன்று நண்பன் கலீல் பார்த்த வேலையால்..”பேய்ப்படமோ பிசாசிப் படமோ பிறகு ஒரு நாளுக்கு பார்ப்போம் இதற்குப்பின் பார்த்தால் எனக்கு வீடுசெல்ல முடியாது கடைசி பஸ் எடுத்தாலும் வீட்டுக்கு செல்ல நள்ளிரவாகிவிடும் அப்புறம் எனது வாப்பாவை பற்றி ஒனக்கு தெரியும் தானே”

“எந்த நாளுமாடா மச்சான் இன்று ஒரு நாள்தானே புதுப்படம்டா பாத்திட்டு

போடா”

அவனது வேண்டுகலை தட்டிக் களிக்க முடியாமல் போனதின் பலனை அனுபவிக்கப் போகிறேன், வீட்டில் ரீவி பார்ப்பதென்றாலும் சில கட்டுப்பாடுகளை வாப்பா விதித்திருந்தார் செய்திகள் மற்றும் கல்வியோடு சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகள் உலகநடப்புகள் போன்றவைகளை பார்க்கலாம். சினிமாப் பாடல்கள், நாடகங்கள், திரைப்படங்கள் எதுவும் பார்க்க முடியாது. இருந்த போதும் வாப்பா வீட்டில் இல்லாத நேரங்களில் ஏதாவது பார்ப்போம் என்றால் .. “வாப்பா எவ்வளவுதான் கட்டுப்பாடு விதித்தாலும் எல்லாம் உங்கட எதிர்கால நன்மைக்குத் தான் மகன் செய்கிறார். இந்தக்காலம் எங்கட அந்தக்காலம் மாதிரி இல்லையே அந்த காலத்தில ரீவி, போண் எதுவுமே இல்லை அதுமட்டுமா சில இடங்களில மின் சாரமே இல்ல ஆனால் இப்போ எல்லாம் இருக்கு அதனால்தான் உலகமே கெட்டுக் கிடக்கு, அதோட ஏதோ தூளாம், ஐசாம் என்றெல்லாம் கதைக்கிறாங்க பெற்றோர் களும் தங்கட தங்கட பிள்ளைகளிடத்தில கவனம் செலுத்தாட்டி நாடே கெட்டுப் போகும் அதுதான் வாப்பா அப்படி கடுமையாக நடந்து கொள்கிறார். வாப்பாவுக்கு உங்கமேல இரக்கம் இல்லாம லில்ல. உமக்கு தெரியுமா மகன் சில நேரங்களில..

‘என்னைப்பற்றி மகன் என்ன நினைக்கிறானோ’ என்று வாப்பா அடிக்கடி என்னிடம் கவலைப்படுவாரு அப்போ வெல்லாம் நம்மட மகன் அப்படி எல்லாம் நினைக்கமாட்டான் என்று நான்தான்

ஆறுதல்படுத்துவன்.

அப்போது அவரின் கண்கள் கலங்கி இருக்கும்” உம்மாவின் அந்தவார்த்தைகள் எனக்கும் கண்ணீரை வரவழைக்கும். அன்றொரு நாள் கண்ணீர் வடித்த நான் தான் இன்று எனது வீட்டுக்கு செல்லும் வழியில் இருக்கும் சபா நாநாவின் வீட்டை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவரின் வீட்டிலிருந்து பத்து வீடு கழிந்தால் எனது வீடு வந்து விடும், வீதியெல்லம் தெருவிளக்குகள் இருந்தபோதும் சபா நாநாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் இருக்கும் விளக்கு கடந்த ஒரு சில மாதங்களாக எரிந்ததாக ஞாபகம் இல்லை. அதைப்பற்றி அவருக்கும் கரிசனை இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. அவர் வீட்டுக்கு முன்னால் இருளாக இருப்பது பற்றியும் அவருக்கு கவலை இல்லை போலும், மிசார சபையில் உயர் பதவியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கும் அவரால் மின்சார சபைக்கு சின்னதாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தாலே போதும் அடுத்தவினாடி மின்சார சபையே அவரது காலடியில் நிற்கும்,

சபா நாநாவின் வீட்டுக்கு முன்னாலும் மிருட்டு என்று சொல்வார்களே அப்படி ஒரு இருள் என்றாலும் கேற்றடியில் ஒளிரும் மங்கலான அவர் வீட்டு வெளிச்சத்தில் “கடிநாய் கவனம்” என்று எழுதப்பட்ட வசனம் மட்டும் தெளிவாக தெரிகின்றது, அதனால் எனக்கு அச்சம் ஏற்படப் போவதில்லை காரணம் அங்கு கடி நாய் இருந்தால் தானே, அப்படி என்றால் ஏன் அவ்வாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று நீங்கள் கேட்கக் கூடும் அதைத்தான் நானும் ஒருநாள் அவரிடமே

கேட்டு மாட்டிக் கொண்டேன் “நாய் இருக்கும் இல்லாமல் இருக்கும் நீ உமது வேலையப்பாரு” அவர் என்மீது கடிந்து கொண்டதை அவர் வீட்டில் நாயாவது இருந்தால் எனக்காக வாலை ஆட்டி கவலைப்பட்டிருக்கும் “கடிநாய் கவனம்” என்பது எனக்குத்தான் விளங்கவில்லை என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டேன் அன்றிலிருந்து சபாநாநாவின் முகத்தையே நான் பார்ப்பதில்லை, நாற்பது வயதில்தான் நாய்க்குணம் என்பார்கள் எழுபதே கடந்த நாநாவுக்கு இப்படியா ... பிள்ளைகளெல்லாம் வெளிநாட்டில் அவரும் மனைவியும் தளியாக இருப்பதால் கடைசிகாலத்தில் பக்கத்தில் மக்கள் இல்லை என்ற கவலையோ என்னவோ இருளை கடக்கும்போது நண்பனின் வீட்டில் பார்த்த பேய் படக்காட்சிகள் முன்னால் வந்து போவதுபோல் ஒரு பிரமை, சீ. அதெல்லாம்நிஜம் இல்லையே எல்லாம் வெறும் நடிப்பு என்று மனம் சொன்னாலும் இருள், நள்ளிரவு எல்லாம் எனது மயிர் கால்களை உசுப்பிவிடுகிறது அந்த பயத்தை விட வாப்பாவின் ஞாபகம் வேறு வீட்டுக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். வெளிக் கேற்றில் போடப்பட்டிருக்கும் பூட்டு “சுவரால் குதித்து உள்ளே வா” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது சத்தம் இல்லாமல் குதிக்கவேண்டும். முடியவில்லை இருந்தும் முயற்சிக்கிறேன். முன்விறாந்தையில் வாப்பா சாய்வு நாற்காலியில் குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் , உம்மா பக்கத்தில் எனது நடமாட்டத்தில் விழித்துக் கொண்டு பார்த்தபார்வை

இருக்கிறதே சிலநேரம் வாப்பாவின் குறட்டையை கூட கலைத்துவிடலாம் “சொறி உம்மா” உம்மாவிற்கு கேட்டதோ என்னவோ அடுத்த நொடி எனது அறைக்குள் சென்று மெதுவாக கதவை சாய்த்துக் கொள்கிறேன்.

“எங்கடி அவன் இன்னும் வரல்லியா”

“அவன் அப்பவே வந்திட்டான்”

“என்னை எழுப்பிருக்கலாமே”

“உங்கட தூக்கத்தையும் குறட்டையையும் கலைத்தா என்னிலதான் எரிஞ்சி விழு வின்க..அதுதான்...”

“இப்ப எங்க அவன்”

“அந்தா...றாமுக்க கொறட்ட விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்” நான் அவர்களின் சம் பாசனைகளை கேட்டவனாக கண்களைமூடாமல் மூடிக்கொண்டு போர்வையை இழுத்துக் கொள்கிறேன். எப்படி சரி எனது தூக்கத்தை பார்க்க வாப்பா வரக்கூடும் “டேய் இவ்வளவு நேரமா எங்கடா போன” என்று அதட்டு வார்நான் ஒன்றுமே தெரியாதவன்போல் கண்களை இறுக மூடிக்கொள்வேன்.

“தூங்குபவனை எழுப்பி விடலாம் தூங்குபவன்போல் நடிப்பவனை எழுப்ப முடியாது” என்று அடிக்கடி சொல்லும் அந்த வார்த்தைகளை வாப்பா நினைக்கக்கூடும்.

“தூங்குபவனை எழுப்பி விடலாம் தூங்குபவன் போல் நடிப்பவனை எழுப்ப முடியாது”

1811 ஏப்ரல் 16

அன்புள்ள ஜேம்ஸ்க்கு,

அவளின் பெயர் லொவீனா.....லொவீனா அல்போன்ஸ். அவள் ஒரு மெசிட்டோ நடன மங்கை. போர்த்துக்கீச தகப்பனுக்கும் ரொடி சாதி சிங்களப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவள். வெளிர் கபிலமும் கடும் கறுப்பும் கலந்த மேனிக்குச் சொந்தக்காரி. அந்த ரொடிக்குப்பத்திலேயே அதிகம் படித்தவள் அவள் தான். உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமா..... அவள் நடனம் ஆடும் போது அவள் கண்களும் சேர்ந்தே ஆடும்..... அது எப்படி இருக்கும் தெரியுமாகாற்றிலே பறந்து

கச்சை

தவழ்ந்து அவள் ஆடும் போது இங்கும் அங்குமாய் அசையும் அவளின் பச்சை வண்ண கண்களை பார்ப்பதா... இல்லை தாளத்திற்கேற்ப அசைந்தாடும் அவளின் கருள் வகை கேசத்தை பார்ப்பதா... அப்படியும் இல்லை என்றால் கச்சை ஏதும் அணியா அவள் அழகின் உச்சம் தனை பார்ப்பதா..... என அவளை முதல் முறை பார்க்கும் போது

நான் தடுமாறித் தான் போனேன்.

நமது அதிகாரத்தை பிடிக்காத நாடுகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து வந்தாலும் அதைத் தடுக்கும் வழி எனக்கு தெரியும் என்பது உங்களுக்கு தெரியும் அண்ணா. ஆனால் இவள் மட்டும் எதிரி யோடு கை கோர்த்து எதிரே வந்தாள் என்றால் என் ஆங்கிலச் சீருடையை கழற்றி அவள் பாதத்தில் வைத்து விட்டு நான் அவள் பக்கம் சேர்ந்து விடுவேன்.

அவளை வீட்டுக்கு அழைத்து வர சம்மதம் கொடுப்பாய் என நம்புகிறேன் ஜேம்ஸ்

இப்படிக்கு

உன் அன்பு இளவல்

தோமஸ் மெய்லன்ட்

கடிதத்தை எழுதி முடித்த மெய்லன்ட் தான் எழுதியதை மெதுவாக மனதுக்குள் இன்னும் ஒரு முறை வாசித்துப் பார்க்கிறார். எல்லாம் சரியாக இருப்பதை அறிந்த பின்னர் தனது மெய்ப்பாதுகாவலர்களுள் ஒருவனான விக்டரை அழைத்து அந்த கடிதத்தைக் கொடுக்கிறார். பின்னர் அவன் காதில் எதையோ சொல்லிவிட்டு செல்லும்படி கண்களால் சமிஞ்ஞை செய்கிறார்.

விக்டரும் தன் எஜமானரின் மடலை கையில் வைத்துக் கொண்டு அந்த மாளிகையின் நுழைவாயிலைக் கடந்து செல்லும் முனைப்போடு முன் வாயில் கதவினை மெதுவாக திறக்க எத்தனிக்

கிறான்.

அப்போதென்று பார்த்து அவனது கைகளை பற்றுகிறது இன்னொரு கை. அந்த இன்னொரு கைகளுக்குச் சொந்தக் காரன் வேறு யாரும் இல்லை அவன் தான் ஜோன் டோய்லீ..... அன்றைய பிரிட்டிஷ் சிலோனின் தலைமை ஒற்றன்.

கத்தியின்றி இரத்தமின்றி சமர்களை தீர்க்கும் அந்த தந்திரனுக்கு விக்டரின் கைகளில் உள்ள மடல் கொஞ்சம் மனதை உறுத்தியது.

“யாருக்கு கடிதம்?”

“கவர்னரின் கடிதம்

“அது தெரியும் யாருக்கு என்று கேட்டேன் “

“அது அவரின் தனிப்பட்ட கடிதம் போல இருக்கிறது

“ம்ம் ... சரி போர்ட் வைன் சாப்பிடுகிறாயா....”

“இல்லை கடிதம்

“கடிதத்தை அந்த மேசையில் வைத்து விட்டு வா உன் கடிதத்தை எந்த புறாவும் கொத்திக் கொண்டு போய் விடாது....”

என்றவாறு விக்டரின் தோள்களில் கைகளைப் போட்டுக் கொண்டு நகர்ந்த டோய்லீ மேசைக்குப் பின்னால் உள்ள சாளரத் திரையில் ஒளிந்துக் கொண்டிருந்த தன் உதவியாளனுக்கு கண்கள் வழியே சமிஞ்ஞையைக் காட்டிவிட்டு நகர்ந்தான்.

.....

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர்.....

லொவீனாவும் அவளுடன் சேர்ந்து இன்று ஆளுநரின் மாளிகையில் ஆடவி ருக்கும் இன்னும் ஏழு பெண்களும் அந்த ரொடிக்குப் பத்தைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவளின் நேரம் அப்போதென்று பார்த்து எதிரில் வந்துக் கொண்டிருந்த அப்புஹாமியின் பார்வைக்கு அகப்பட்டுக் கொள்கிறாள் லொவீனா.

“ஏய் நில்.....இது என்ன வகை உடுப்பு

“இல்லை ஐயா இன்று ஆளுநர் மாளிகையில் நடனம் ஆட வேண்டி இருக்கிறது அதனால் தான் வெற்று மேனியோடு அங்கே போக முடியாது.....”

“ஏய் நீ எனக்கு சொல்கிறாயா..... புதிதாக வரும் ஆளுநரின் உதவியாளன் எனக்கே ரொடி சக்கிலிச்சி ஆகிய நீ சொல்லித் தருகிறாயா பன்றி உண்ணும் பரதேசியே.....சரி அது இருக்கட்டும் உன்னை கச்சை இன்றி பார்த்து விட்டால் மட்டும் என்ன அங்கி ருக்கும் வெள்ளையர்கள் எல்லாம் உன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு நிற்பார்கள் என்று நினைக்கிறாயா நீ.....ஆங்கிலம் அறிந்துவிட்டவன் எல்லாம் ஆங்கி லேயன் ஆகிவிட முடியாது வேசியே..... நீ நிர்வாணமாகவே நின்றாலும் கூட

உன்னை ஒருநாயும் சீண்டாது..... உனக்கெல்லாம் மேலாடை ஒரு கேடு அதை அவிழ்த்து எறிந்து விட்டு போ.....”

“அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா.....”

தலை குனிந்தவாறு பதிலுரைத்த லொவீனாதனது மேலாடையை மட்டும் அப்படியே அவிழ்த்து விட்டு நடக்க லானாள்.

முன்னரைக் காட்டிலும் இப்போது அவளுக்கு கொஞ்சம் உடலை அசைப் பது அசௌகரியமாக இருப்பது போல் இருந்தது.

வழமையாக மேலாடை அணியாமல் தான் அவள் இருக்க வேண்டும் என விதிமுறை ஒன்று உள்ளது.

அவள் மட்டும் அல்ல அவளை ஒத்த ரொடி சாதி பெண்கள் எல்லோருக்கும் தான் அந்த விதிமுறை. ஆயினும் பெரும்பாலும் மேசிட்டோ நடனங்களின் போது மட்டும் அந்த விதிக்கு விலக்கு இருந்தது.

ஆனால் இப்போது அந்த ஒரு விதிவிலக்கும் செல்லுபடியாகாது போல.....

அவளுக்கு உள்ளுக்குள் கோபம் இல்லாமல் இல்லை..... இருந்தும் ரொடி யாக பிறந்த ஒரே காரணத்தால் ஏதும் பேச இயலாத நிலையில் அவள் இருந்தாள்.

அவள் கூட வந்த பெண்கள் எல்லோரும் கரவாக்கள் என்பதால் அவர்களுக்கு

மேலாடை அவிழ்க்கும் அலுவல் ஏதும் இருக்கவில்லை. இப்போது எல்லோரும் ஆளுநர் மாளிகையை அடைந்து விட்டார்கள்.

அந்த மாளிகையின் நடுவே சிவப்பாய் இருப்பவர்களுக்கென சிவப்புக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு இருந்த மேடைக்கு நடுவே அமர்ந்திருந்தார் புதிதாக வந்த ஆளுநர் தோமஸ் மெய்ட்லன்ட்.

கொஞ்ச நேரத்திற்குள் எல்லாம் அந்த மேசிட்டோ நடனம் ஆரம்பிக்கிறது கைகளை வளைத்து பத்திக்கினாலான சிவப்பு வண்ண ஸ்கர்ட்டை போன்ற கீழாடை தனை இலாவகமாக அப்படியே காற்றின் அசைவோடு மெதுவாக சுழற்றி ஆடலானாள் லொவினா. காற்றோடு காற்றாய் சுழன்று போனது அவளின் ஸ்கர்ட்டுமட்டும்தான் என்று அங்கிருந்த அனைவரும் நினைத்தார்கள்..... மெய்ட்லன்டை தவிர.....

சோகை பிடித்துப் போன வெளிர் வண்ண முகங்களையே கண்டு சலித்துப் போன..... நாற்பது வயது கடந்த..... திருமணம் ஆகாத, பேதையின் போதை வாசம் ஏதும் நுகராத மெய்ட்லன்ட் முதல் முறையாக அழகை உணர்ந்தது அந்த தருணத்தில்தான். வாளும் வேலும் கண்ட அவன், வரிகளை தளர்த்தி வணி

கத்தை உயர்த்தும் முகாமைத் திறும் பற்றி மட்டுமே அறிந்த அந்த தேசாதிபதிக்குள் காதல் துளிர் விட்டது அந்த மாலைப் பொழுதின் அந்த கணத்தில் தான்..... அத்தோடு அந்த ஆட்டம் பாட்டம் எல்லாம் முடிகிறது

அன்றைய நாளின் நடு இரவு கிட்டத் தட்ட பத்துப் பன்னிரண்டு மணியிருக்கும் தனது வேலை எல்லாம் முடித்த மெய்ட்லன்ட் இரவுணவுக்காக தயாராகியிருந்த மேசையருகே வந்து அமர்கிறார். முள்ளுக் கரண்டியை எடுத்து பொரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த வான் கோழியை இடித்த கரு மிளகோடு அப்படியே பிய்த்து ஒரு வாய்வைக்கிறார்.

“அப்பு”

“சர்”

“அந்த மெசிட்டோ நடனமாடிய பெண் யாரென்று உனக்கு தெரியுமா”

“எந்த பெண்ணை கேட்கிறீர்கள் சர்..... அங்கு நிறைய பெண்கள் இருந்தார்களே...”

“இல்லை அந்த மேலாடை அணியாத பெண் ஒருத்தி இருந்தாளே.....”

“ஆ ... அவளா அவளின் பெயர் லொவினா அல்போன்சு ரொடிக் குப் பத்தை சேர்ந்தவள் சர்”

“ம்ம் அவளை நாளை காலை என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்...”

“உங்கள் உத்தரவு சர்.....”

அடுத்த நாள் புலர அத்தனை நேரம் ஒன்றும் ஆகவில்லை. இருட்டு இல் லாமல் போய் வெளிச்சம் வந்திருந்தது.

மெய்ட்லன்டின் எதிரில் நின்றுக் கொண்டிருந்தாள் லொவீனா அல் போன்கு.

மெய்ட்லன்ட் அவளை நோக்கி வந்தார். தன் இடது பக்க முழங்காலை நிலத்தில் பதித்து மண்டியிட்டு தன் கைகளில் இருந்த உயர் ரக வைர மோதிரத்தை நீட்டியவாறு ஏதோ சில ஆங்கில வார்த்தைகளை முணு முணுத் தார். லொவீனாவுக்கு புரிந்து விட்டது. இருந்தாலும் அவள் இதை எதிர்பார்த்தி ருக்கவில்லை. ஆதலால் தலை குனிந்த வாறு வார்த்தை ஏதும் பேசாமல் வந்த வழியே ஓட ஆரம்பித்தாள்.

மெய்ட்லன்ட்டுக்கு எங்கேதான் கொஞ் சம் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ என்கிற கவலை தொற்றிக் கொண்டது.

நாட்கள் நகர்ந்துக் கொண்டே இருந் தது ஆனபோதும் அந்த வைர மோதி ரத்தின் பிரகாசம் கொஞ்சம் கூட குறைந்து போயிருக்கவில்லை.

விக்டரின் தோள்களில் கைகளைப் போட்டுக் கொண்டு நகர்ந்த டோய்லீ மேசைக்குப் பின்னால் உள்ள சாளரத் திரையில் ஒளிந்துக் கொண்டிருந்த தன் உதவியாளனுக்கு கண்கள் வழியே சமிக்ஞையை காட்டிவிட்டு நகர்ந்திருந்

தான். அந்த உதவியாளன் தோமஸ் மெய்ட்லன்ட் தனது அண்ணன் ஜேம்ஸ் மெய்ட்லன்ட்டுக்கு எழுதியிருந்த கடி தத்தை உறையிலிருந்து எடுத்தான்.

பின்னர் அந்த கடித்ததின் மேல் இன் னொரு தாளினை வைத்து மை போன்ற திரவத்தை அதன் மேல் ஊற்றினான்.

அதன் பின்னர் ஜேம்ஸ் வாட் என எழுதப்பட்டிருந்த அந்த அச்சப்பொறியை ஒத்த இயந்திரத்தில் அந்த சாயம் பூசிய தாளை இட்டு பிரதியொன்றை எடுத்துக் கொண்டான்.

அதே நேரத்தில் போர்ட் வைனை விக்டரோடு சேர்ந்து வயிற்றுக்குள் ஊற்றி விட்டு வந்த டோய்லீ இப்போது ஒரு கடிதத்தை எழுதத் தொடங்கினான்.

1811-ஏப்ரல்-16

மாட்சிமை பொருந்திய மன்னர் ஜார்ஜ்லுக்கு , இங்கே எதுவும் சரியாக நடக்கவில்லை அரசரே..... கண்டியை இவர் கைப்பற்றக்கூடும் எனும் எதிர் பார்ப்பில் தான் மெய்ட்லன்டோடு சேர்ந்து நான் வேலை பார்க்க ஒத்துக் கொண்டேன். ஆனால் இவர் இராஜ தந்திரம் என்கிற பெயரில் எந்த நடவடிக் கையையும் மேற் கொள்ளாமல் பொறுமை காத்து வருகிறார், அது கூட பரவாயில்லை இந்த மடலோடு நான் சேர்த்து அனுப்பியுள்ள மடலை வாசி

யங்கள். இவருக்கு நாற்பதில் வரும் நாய்க்குணம் தொற்றிவிட்டது என நினைக்கிறேன். இந்த தொழிலுக்கு இனிமேலும் இவர் சரிப்பட்டு வருவது போல் எனக்கு தெரியவில்லை.

தோமசை எடுத்துவிட்டு பிரெட்றிக்கை மாற்றீடு செய்வீர்களேயானால் இன்னும் இரண்டு வருடத்துக்குள் அந்த தொந்தி வடுகள் விக்கிரம ராஜசிங்கன் மண்டியிட்டு விடுவான்.

இங்ஙனம்

டோய்லி

பிரிட்டிஷ் சிலோனின் தலைமை ஓற்றன்

கடிதம் மடிக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டது மூன்றாம் ஜார்ஜ்வுக்கு, லொவீனாவுக்காக வைத்திருந்த அந்த மங்காத வைர மோதிரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் மெய்ட்லன்ட் சில நாட்களாய்..... அவளும் வருவதாக இல்லை.....

மெய்ட்லன்டுக்கும் வற்புறுத்த விருப்பம் இல்லை..... இப்படியாக நாட்கள் நகர்ந்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் அந்த நாளும் வந்தது.

தோமஸ் மெய்ட்லன்டின் மாளிகையின் நுழைவாயிலில் காத்துக் கொண்டிருந்தாள் லொவீனா. எதேச்சையாக மேல் மாடியிலிருந்து அவளை கவனித்த மெய்ட்லன்ட் அவளை மேலே வரும்படி சைகை செய்கிறார். அவளும் மேலே வருகிறாள். வந்தவளின் கைகளில் ஒரு வெள்ளை வண்ணச் சீத்தை துணி இருந்தது. அதை அவள் அவனிடத்தே கொடுக்கிறாள்.

அந்த சிறு துணித் துண்டில் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்பதாக ஆங்கிலத்தில் கரியினால் எழுதப்பட்டிருந்தது. மெய்ட்லன்டின் கண்களில் இருந்து உதிரும் நிலையில் இருந்த நீர்த்துளி அவளின் கவலைகள் யாவும் இத்தோடு முடிகிறது என்பதைச் சொல்வது போல் இருந்தது. அந்த துணித் துண்டை கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டவன் பேரின்பத்தின் உச்சத்தில் லொவீனாவின் வலது கையோடு கைக் கோர்த்துக் கொண்டான்.

பின்னர் தனது இடது கைகளால் அவளின் கீழ் முதுகினை அழுத்தாமல் குழந்தையாட்டம் பிடித்துக் கொண்டு மிகவும் மெதுவாக ஆடத் தொடங்கினான். லொவீனாவுக்கு இந்த வகை ஆடல் பற்றி ஏதும் பெரிதாக தெரியாததால் என்ன செய்வது என்று அறியாதவளாய் தான் வழமையாக ஆடும் பாணியில் கண் மண்

தெரியாமல் ஆடத் தொடங்கினாள். அவளது வேகத்துக்கு மலைத்துப் போன மெய்ட் லன்ட் தன்னால் முடியாது என்பதாய் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான்..... அவளும் சிரித்தாள்.....

அந்த நாள் இருவருக்கும் அத்தனை இலகுவில் மறக்க இயலாத ஒரு நாளாக இருந்தது. ஆளும் வர்க்கமும் அடிமைச் சாதியும் தமது அடையாளங்களை எல்லாம் மறந்து தூய காதலோடு கைகளைக் கோர்த்த அந்த நாளை யார்தான் மறக்கக் கூடும். காலம் இப்படியே போகத் தொடங்கிற்று....

மெய்ட் லன்டின் மாளிகையில் அவளது அறையில் இருந்து ஒரு சுரங்கப் பாதை அமைக்கப்பட்டது.... மெய்ட் லன்டின் உத்தரவோடு..... அந்த சுரங்கப் பாதை சரியாக ரொடிக்குப்பத்தில் உள்ள லொவீனாவின் வீட்டை வந்தடையும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டது. அந்த பாதை வழியே தான் அவளும் அவளும் அதற்கு பின்னர் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்.

அந்த பாதை மெய்ட் லன்டின் அறையில் யாருக்கும் செல்ல அனுமதி அளிக்கப்படாமல் இருந்த தனிப்பட்ட களஞ்சிய அறையில் இருந்து கட்டப் பட்டிருந்ததால் அதைப்பற்றி யாருக்கும் பெரிதாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவளோடு உண்டாகிய சந்திப்புகளின் பின்னர் மெய்ட் லன்ட் கருவாட்டுக்கு

அடிமையாகிப் போயிருந்தார். தன் காதலி கொண்டு வரும் தென்னங்கள் சாராயத்தையும் விரும்பி அருந்த ஆரம்பித்திருந்தார்.

லொவீனா இப்போதும் மேசிட்டோ நடனமாடிக் கொண்டுதான் இருந்தாள். முன்னரைப் போலவே மேலாடையும் அணியாமல் தான் இருந்தாள். ஒரே ஒரு வித்தியாசம் அவள் இப்போது பிரிட்டிஷ் சிலோன் தேசாதிபதியின் இரகசிய காதலியாய் ஆகிப் போய் இருந்தாள்.

இரகசியமான ஓர் அடையாளமே ஆன போதும்..... அந்த அடையாளத்தை அவள் மிகவும் விரும்பினாள்

அன்றும் அப்படித்தான் மெய்ட் லன்ட் டிக்காக அவள் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கரிப் பிடித்துப் போயிருந்த மண் சட்டியில் பல வகைக் கருவாட்டுத் துண்டுகளை இட்டு வதக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கென்று ஒரு சமையலறை இல்லாத காரணத்தால் வீட்டுக்கு வெளியே தான் சமைக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒருவாறு அடுப்பை ஊதி சமைத்து முடித்தவள் அதை இறக்கி வைத்து விட்டு கொஞ்சம் தென்னங்களும் எடுத்துக் கொண்டு தன் வீட்டுக்குள் சென்று பாதாளம் வரை அமைக்கப்பட்டிருந்த படிக்கட்டுகள் வழியே கீழிறங்கி சுரங்கப் பாதை வழியே நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

அப்போது என்றும் இல்லாத ஒரு சத்தம்

....

யாரோ அவளை பின்தொடர்வது போன்ற ஒரு சத்தம் கேட்டது. லொவீனா கொஞ்சம் பயந்துதான் போனாள். அப்போது பின்தொடர்ந்து வருவது போல் கேட்ட சத்தம் கொஞ்சம் ஓய்ந்திருந்தது.

மீண்டும் அவள் முன்னோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். திரும்பவும் அந்த சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது.

“யாரது?” இப்போது யாரோ மூச்சு விடும் சத்தம் நன்றாகவே கேட்டது.

“யார் என்னை தொடர்ந்து வருவது எனக் கேட்டேன்?” இப்போது பின்தொடர்ந்து வந்த அந்த குரல் பேசத் தொடங்கிற்று.

“நான் தான் அப்புஹாமி.....” என்ற வாறு சிரித்தது. அவ்வளவுதான் கருவாட்டுச்சட்டியை மேலேவீசி விட்டு அந்த பாதை வழியே மேலும் முன்னோக்கி ஓடத் தொடங்கினாள் லொவீனா. அப்புஹாமிக்கு இந்த பாதை எப்படிப்பட்டது..... இது எங்கே சென்று முடியக்கூடும் என்பதை பற்றி எதுவித அறிவும் இல்லாத போதும் லொவீனா எங்கு செல்கிறாள் என்பதை அறிந்துக் கொள்வதற்காக அவளும் அவளைப் பின்தொடர்ந்து ஓடத் தொடங்கினாள்.

லொவீனா இப்போது களஞ்சிய அறையை அடைந்திருந்தாள். அந்த

அறை திறந்திருந்தது. அதைக் கடந்து சென்றால் போதும் மெய்ட்லன்ட் இருக்கக்கூடும் என்கிற எண்ணத்தோடு ஓடி வந்தவள் தடுக்குப் பட்டு நிலத்தில் விழுந்தாள்.

அவளின் பூவிதழை ஒத்த இளஞ்சிவப்பு வண்ண உதடுகளில் இருந்து இரத்தம் மகரந்தத் துளிகள் போல் வடியத் தொடங்கியது.

பின்னடியே ஓடி வந்த அப்புஹாமியால் தான் இருக்கும் இடத்தை ஓரளவுக்கு ஊகித்துக் கொள்ளக் கூடியதாய் இருந்தது. மேலும் மெய்ட்லன்டின் அறைக்கும் லொவீனாவின் வீட்டுக்கும் இடையில் சுரங்கப் பாதை உள்ளதெனில் இது தனக்கு தேவையில்லாத பொல்லாத விவகாரம்தான் போல என எண்ணியவன் வந்த வழியே வேகமாக ஓடத் தொடங்கினான்.

அன்றைய நாளின் இரவுப் பொழுது வேலையாட்களைக் கொண்டு மெய்ட்லன்ட் அமைத்த அந்த சுரங்கப்பாதையில் ஒரு மூலையில் அவர் குழி ஒன்றை வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“சர் இரவு உணவு தயாராகி விட்டது.....” என்று ஒரு குரல் குழியை வெட்டிக்கொண்டிருந்த மெய்ட்லன்டின் காதுகளுக்குக் கேட்டது. வியர்வை வடிந்த மேலோடு சுரங்கப் பாதையில் இருந்து களஞ்சியசாலை கடந்து இரவுணவு உண்ணும் மேசையருகே சென்றான்

மெய்ம்டலன்ட்

“அப்பு.....நீ எதற்காக இன்று லொவீனாவை துரத்தி வந்தாய்?” அப்பு ஹாமிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

“சர்..... அது வந்து”

“சரி அப்படியே துரத்தி வந்தாலும் வந்து முடியும் இடம் என் அறை எனத் தெரிந்த பின்னர் ஏன் உள்ளே வராமல் போனாய்.....”

“இல்லை சர் உங்கள் விஷயத்தில் எதற்கு தலையிட வேண்டும் என்று தான்”

“அப்பு.....அவன் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டான்.....சாகும் முன்னர் ஒன்றை அறிந்துக் கொண்டு செத்துப் போ நீ எந்த வகையிலும் அவளை விட உயர்ந்தவன் இல்லை, உனக்கு புரிந்ததா வேசி மகனே.....”

வாண வேடிக்கைகள் போல் ஆர்ப்பாட்டத்தோடு வெளிவந்த துப்பாக்கி ரவைகள் அப்புஹாமியைத் துளைத்து எடுத்தன.

அடுத்த நாளில் இருந்து அப்புஹாமியைக் காணவில்லை. காணாமல் போயிருந்த அப்புஹாமியை குழியில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு தான் வெட்டிய குழியை மிகவும் சிரமப்பட்டு மூடினார் மெய்ம்டலன்ட்.

1811-மே-1

பிரிட்டிஷ் சிலோனின் தேசாதிபதிக்கு

உங்களின் நிர்வாகத் திறம் பற்றி அறிந்தே நான் உங்களை சொந்த விருப்பில் சிலோனின் ஆளுனராக்கினேன். எப்போதும் போல வருமானம் எந்த வித குறைவுகளுமின்றி வருகிறது. ஆனாலும் கண்டியை கைப்பற்றும் வேகம் உங்களிடத்தில் தற்சமயம் இல்லாதிருப்பது எனக்கு வேதனையை உண்டாக்குகிறது. ஒரு சிறந்த நிர்வாகியின் வேலை செல்வத்தை பெருக்குவது மட்டும் அல்ல இராஜ்ஜியத்துக்கு தேவைப்படும் இடங்களை கைப்பற்றுவதும் தான். ஆகவே எமது இராஜ்ஜியத்தின் நன்மை கருதி உங்களை தற்சமயம் நீங்கள் வகிக்கும் பதவியில் இருந்து நீக்குகிறேன். இந்த கடிதம் எழுதப்பட்டு இரண்டு வாரங்களில் உங்கள் நியமனம் செல்லுபடியற்றதாகும். உங்களுக்கான அடுத்த கட்ட செயற்றிட்டம் நீவிர் பிரிட்டன் வந்ததும் தெரிவிக்கப்படும்.

இங்ஙனம்

பிரிட்டன் அரசர்

இந்தக் கடிதத்தை வாசித்த ஒரு கணம் கலங்கிப் போனார் மெய்ம்டலன்ட். அவருக்கு இந்த உலகமே துனியமாகத் தெரியத் தொடங்கியது.

கண்களை ஒரு நொடி மூடிப் பின் மீண்டும் திறக்கிறார். கண்கள் மூடிய போதும் அவை திறந்திட்ட போதும் லொவீனா மட்டுமே அவர் கண்களுக்கு

தெரிந்தாள்.

அன்றைய நாளின் அந்த இரவு எப் போதும் போல் லொவீனா அந்த சுரங்கப்பாதை வழியே மெய்ட்லன்டின் அறைக்குள் நுழைகிறாள். அப்படி அறைக்குள் நுழையும்போது மெய்ட்லன்ட் தனது உணவுண்ணும்மேசையிலே தலையை சாய்த்து அழுதுக் கொண்டிருப்பதை பார்த்துவிட்டாள் அவள். அருகே சென்று மெதுவாக மெய்ட்லன்டின் தலையை வருடிக் கொடுத்தாள்.

“ஏன் என்ன நடந்தது ? ஏதாவது பிரச்சனையா.....”

“மிகப்பெரிய பிரச்சனை.....என்னை மன்னர் நாடு திரும்பும்படி சொல்லி விட்டார்.” லொவீனாவுக்கும் ஒரு நொடி மூச்சு நின்றுப் போனது போல் ஆனது.

“எப்போது செல்ல வேண்டும்...”

“கொஞ்ச நாட்களுக்குள்.....ஆனால் நீ கவலைப்படாதே எப்படியும் நான் மீண்டும் இங்கு வந்தேனும் உன்னைக் கூட்டிச் செல்வேன். இது அந்த ஜீசசின் மீது ஆணை.....சரி இப்போது கவலையை விடு ஏதாவது கேள்..... நான் செல்லும் முன்னர் உனக்கு ஏதாவது ஒன்றை பரிசாகத் தருகிறேன் அதுதான் நான் மீண்டும் வருவேன் என்பதற்கான சாட்சி.....சரி கேள் லொவீனா..... கேள்.....” லொவீனா யோசித்தாள்.

ஒரு பக்கம் தன்னை விரும்பியவன் தன்னை விட்டுச் செல்கிறானே என்கிற

ஏக்கம் இன்னொரு பக்கம் வகை தொகை இல்லாது வரை முறை இல்லாது அவனைக் காதலித்த காரணத்தால் உண்டா கியிருந்த பிரிவின் துயர்.... என சிதைந்து போயிருந்த அவள் என்ன யோசித்தாளோ தெரியவில்லை மெய்ட்லன்ட் தனது கறுப்பு வண்ண கோர்ட்டுக்குள் அணிந்திருந்த வெள்ளை நிற மேல் சட்டையை கை காட்டினாள்.

“எது இதுவா இது போதுமாசரி இதை நான் வருவதற்கான சாட்சியாக நீயே வைத்துக் கொள்..... அப்புறம் ஒன்று நான் ஊருக்கு கிளம்பும் நான் அன்று நீ இதை உன் மேலாடையாக அணிந்து வா ”

“ஆனால் எனக்கு தான் மேலாடை அணிய விதி மறுக்கப்பட்டுள்ளதே...”

“விதிகள் உருவாக்கப்படுவதே மீறுவதற்குத்தான் லொவீனா விதிகளை மீறி வா.....” இருவரும் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார்கள். அந்த தருணத்தில் அவர்கள் மூச்சும் மூச்சும் முட்டிக் கொள்ளும் அளவு நெருக்கமாகியிருந்தார்கள். மேலும் நீண்ட நேரத் திறகு அந்த அணைப்பு தொடர்ந்திருந்தது.

எவ்வளவு காலம் என்று கண்ணுக்கு தெரியாத பிரிவுக்கு தயாராகியிருந்த அந்த காதலர்களின் அணைப்பு நீண்ட நேரம் தொடர்ந்ததில் வியப்பேதுமில்லை. ஆனால் அந்த நாள் நேற்று போல் இருந்தது. அதற்குள் மெய்ட்லன்ட் கிளம்ப

வேண்டிய நாளும் வந்திருந்தது. ஜோன் டோய்லீ அந்த மாளிகையில் கீழே நின்றுக் கொண்டிருக்க, ஆயத்தமான மெய்ட்லன்ட் அவனருகே வந்து அவன் காதுகளில் ஏதோ கூறினான். டோய்லீயும் சிரித்த வாறு ,

“கண்டிப்பாக தோமஸ்.... உங்களின் பதவிக்காலம் முடிய இன்னும் நிறைய நேரம் இருக்கிறது ஆகவே எந்த சட்ட மூலமொன்றையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியும்” எனக் கூறி விட்டு மெய்ட்லன்ட்டுக்கு வழி விட்டு நின்றான்.

தோமஸ் மெய்ட்லன்ட் தனது சட்ட பதிவேட்டில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“11-மே-1811ல் இருந்து பிரிட்டிஷ் சிலோனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வசிக்கும் ரொடி சமூகத்தை சார்ந்த பெண்கள் தமது மார்புகளை மறைப்பதற்கான உரிமையைக் கொண்டுள்ளார்கள். மேலும் அவர்கள் அவ்வாறு தமது மார்புகளை மறைப்பதனை தடுக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் அனைவரும் தண்டனைக்குரியவர்களாவர். ஆங்கில அரசினால் உத்தியோகபூர்வமாக சிலோனின் தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட தோமஸ் மெய்ட்லன்ட் ஆகிய என்னால் இந்த வரைவு முழு மனதோடு சட்ட பூர்வமாக்கப்படுகிறது.”

இறுதியாக தனது கையொப்பத்தையும் அரச இலட்சினையையும் அந்த பதிவேட்டில் பதிக்கிறார் அவர். அதே

நேரத்தில் “ஈஸ்ட் இந்தியா மேன்” எனும் கப்பல் மெய்ட்லன்ட்டுக்காக கரை தனில் காத்துக்கொண்டிருந்தது.

மாளிகையை விட்டு வெளியே வந்தார் மெய்ட்லன்ட். மிகவும் கிட்டிய தூரத்தில் நின்றுக்கொண்டிருந்த லொவீனாவைப் பார்க்கிறார்.

அதே பச்சை கண்கள்

சுருண்ட கேசம்

அவளுக்கு பிடித்த மெய்ட்லன்டின் அந்த கோர்ட்டுக்குள் இருந்த வெள்ளை வண்ண உடை கச்சையாக இப்போது உருமாறி இருந்தது.

உருமாறிய அந்த கச்சை இப்போது லொவீனாவின் மார்புகளினைப் பற்றி இருந்தது. ஏனென்று தெரியவில்லை அவள் முன்னரைக்காட்டிலும் இப்போது சுதந்திரமாக உணர்ந்தாள்.

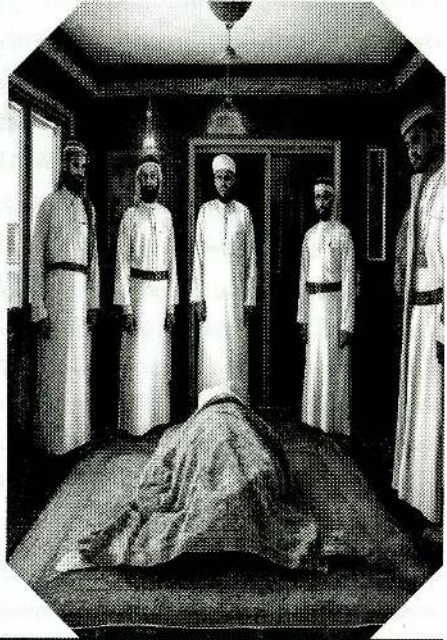
மெய்ட்லன்ட் அவளைத் திராக்காத லோடு பார்த்தார். அந்த ஒற்றை பார்வை, “நானும் விரைவில் உன்னை போலவே விதிகளை மீறுகிறேன் என் காதலி....”

எனச் சொல்லாமல் சொல்லிற்று.

சீனத்தும்மா றசீன் மாஸ்டருக்கு வாண்டு இருபத்தஞ்சி வரிசம், அவக்கு தலப்புள்ள பொம்புள. இருபது வயசில ஒரு பொடியனும் இரிக்கான். அவ கொஞ்சம் அடக்கமானவ. புரிசன கேள்வி கணக்குக் கேட்டு கணகாட்டுப் படுத்தமாட்டா.

றசீன் மாஸ்டருக்கு எளம் வயசில படிச்சிக் குடுக்கிற வேல கெடச்ச ஊரில அவர எல்லாருக்கும் தெரியும். காணி பூமியெல்லாம் இரிக்கி, ஊட்டுக்காரிய நெல்லா வெச்சிக்கிருந்தாரு.

வேளவு நாளும் ஊரிலதான் படிப் பிச்சு, சும்மா இருந்தாப்போல வாங்காமம் ஊருக்கு மாத்தம் கெடச்சி மாறிப் போனாரு. இன்செருந்து இருபது கட்டத் தூரம். சின்னொரு பள்ளிக்கொடம்.

சீனத்தும்மாவும் வாங்காமத்துக்காரியும்

இரிக்கிற படுக்கிற எல்லாம் பள்ளிக் கொடத்து அறயிலதான். அவரோட இன்னமொரு மாஸ்டரும் கூட இரிக்கிறயாம். ராவயில கதிர மேசய ஒழுங்கு பண்ணி வகுப்பறயில படுத்துத் தூங்குவாங்க. ஒரு ஊட்டுல சாப்பாடு. பகல் சாப்பாட பள்ளில படிக்கிற சின்னப் பொடியன் போய் எடுத்துக்கிட்டு வருவான். ராவையில அந்த ஊட்டுல போய் சாப்படுவாக.

றசீன் மாஸ்டரு கெழமைக்கு ஒருக்கா தப்பாம ஊருக்கு வருவாரு. எப்பிடியும் சனி நாயித்துக்கெழம ஊரில நிப்பாரு.

“அங்க கரண்டு இல்ல. ராப்பட்டா குப்பி வெளக்குத்தான் பத்த வைக்கிற. டோச்சி லைட்டப் படிச்சிக்கிட்டுத்தான் ராச்சாப்பாட்டுக்குப் போற வாற. பள்ளிக்

கொடத்து வளவுக்க கப்பி போட்ட கெணறு ஒண்டு இரிக்கி. அதுலதான் தண்ணி வாக்கிற. தெலாந்து வாளில அள்ளிப் பழகின நமக்கு கப்பிக் கெணறு கொஞ்சம் கைட்டம்” மனுசிக்கிட்ட மனந் தொறந்து கதைப்பாரு.

ஊட்டுல நிக்கிற ரெண்டு நாளும் நல்ல சாப்பாடு. சந்தோசமா ரெண்டு புள்ளகளோடயும் பொழுது கழியும். திங்கக் கெழம சாமக்கோழி கூவின ஓடன கண்ண முழிச்சி தலயில குளிச்சி வெளிக்கிட்டு வாங்காமத்துக்குப் பொயித்துருவாரு.

இப்பிடி ஒரு வரிசம் மட்டுல கழிஞ்சிச்சி. கெழமைக்கு ஒருக்கா வாறது கொறஞ்சி ரெண்டு மூணு கெழமைக்கு ஒருக்காத்தான் வருவாரு.

ஊட்ட வாற செல பொண்டுகள்ர கதயும் சீனத்தும்மாட காதுக்க வேற சாங்கமா வந்து ஏறிச்சி. றசீன்மாஸ்டரு வாங்காமத்துல ரெண்டாங் கலியாணம் முடிச்சயாமெண்டு ஊருக்குள் ள அரசல் பொரசலா கதைக்கிறதும் அவக்குத் தெரிய வந்திச்சி.

“ஏன் நீங்க போன கெழம வெரல்ல”
பொஞ்சாதி கேட்டா.

“பெரியாணம் செய்ர இப்பயெல்லாம் கைட்டமா இரிக்கி” இப்பிடித் தான் வெளக்கம் சென்னாரு. வந்தாலும் நாயித்துக் கெழம சாய்ந்தரம் பொய்த்திருவாரு.

அதப் பத்தி ஒருநாள் கேட்டா.

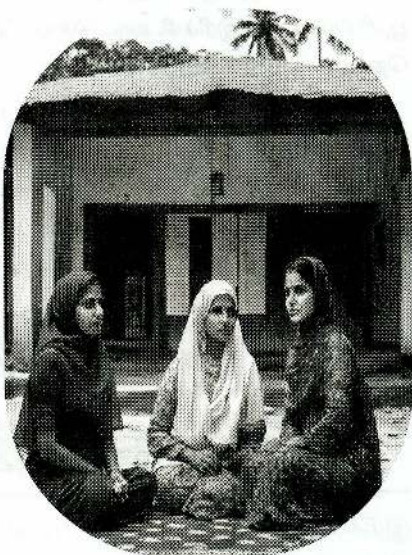
“மின்னண்டா திங்கக் கெழம விடியத்தான் போற இப்ப நாயித்துக் கெழம” எண்டு இழுத்தா, அதுக்கும் வேற வெளக்கம் வெச்சிருந்தாரு.

“பள்ளிக் கொடத்தில வேல கொள்ள. காலத்தால வெளிக்கிட்டுப் போனா வேளைக்கி பள்ளிக்கிப் போக ஏலாமக் கெடக்கு” என்ன இருந்தாலும் பொஞ்சாதிக்கு வெளங்காமலா போகும்? எத்தின நாளக்கி அடக்கி அடக்கி வெச்சிக்கிரிக்கிற.

கெழம லீவில ஒருநாள் ஊட்ட வந்தவருக்கிட்ட தந்திரமாக் கேட்டா.

“ஊருக்குள்ள இப்பிடியொரு கத இரிக்கி. நான் நம்பல்ல”

“பச்சப் பொய். சனங்கள்ர கதய நம்பாதீங்க. வேணுமெண்டு கத கட்டுங்கள்” அவரு ஒரே டோக்கா மறுத்தாரு. அவவும் நம்பிட்டா. ஆனா ஊருக்குள்ள கத

பெலமா இருந்திச்சி. பொறகு ஒருநாள் வெசயத்தச் செல்லி சத்தியம் கேட்டா. மனுசன் ஒரு மாதிரியா ஒத்துக்கிட்டாரு.

“இப்பிடியான நெலமயில ரெண்டு கலியாணம் செய்யலாமெண்டு நம்முட இஸ்லாம் மார்க்கம் செல்லுது” காரணம் சென்னாரு.

மனுசி கத்திக் கொளறி அண்டு ராவெல்லாம் நித்திர இல்லாமக் கெடந்தா. என்ன செய்ர. தலயெழுத்து. அத ஆராலமாத் ஏலும் எண்டு நெனச்சி அவட காலம் கழிஞ்சிட்டு.

றசீன் மாஸ்டரு ஒரு வரிசத்தால ஊருக்கு திரும்பி மாறிவந்தாரு. அவருக்கு ஊரில தாயாதிச் சொத்தெல்லாம் இரிக்கி. அதில ஊடு கட்டி வாங்காமத்துப் பொஞ்சாதியக் கொண்டந்து வெச்சாரு. மாறி மாறி ரெண்டு ஊட்டுலயும் தங்கு வாரு.

நாலு மாததைக்கி முந்தி சீனத்தும் மாட ஊட்ட நிக்கக் கொள்ள நெஞ்சு வலி வந்து றசீன் மாஸ்டரு ஓடனயே உசிர உட்டுட்டாரு.

குளிப்பாட்டி மையத்தத் தூக்கிட்டுப் போக்க மத்தப் பொஞ்சாதிர ஊட்டயும் கொண்டு போய் சொட்டு நேரம் வெச்சி ருந்து பொறகு பள்ளில மையத்துத் தொழுக தொழுதிட்டு அடக்கம் செஞ்சாக. இப்ப ரெண்டு பொம்புளகளும் இத்தாவல இரிக்காக

சீனத்தும்மாட தம்பிக்காரன் வந்து

“வாங்காமத்துப் பொம்புளட ஊட்

டுச் செவருக்கு மேல கிடுகு ரெண்டக் கொழுவி இத்தா வேலி கட்டிரிக்காக. நாமளும் கட்டுவமா?” ண்டு கேட்டான்.

“வாங்காமத்தில இப்பயும் இத்தா வேலி கட்ராக. அதால அவ கட்டிரிக்கா. நம்முட ஊருல இப்ப இத்தா வேலி கட்ர ல்ல. நாம கட்டத் தேவல்ல உடுங்க” சீனத்தும்மாட மகன் பதில் சென்னான்.

முந்தின காலத்தில இத்தா வேலி கட்ர பெரிய வேல. எல்லார ஊட்டயும் சுத்தி கிடுகு வேலிதான் இரிக்கும். ரோட்டோரத்து வேலியோடச் சேத்து பறன் காலப் போல ஓசரமான ரெண்டு கம்ப நாட்டி. கிடுகு வேலிக்கு மேல ன்னொரு வேலி கட்டுவாக. பெலமான வேலியால்லாம சும்மா கிடுகுகள கொழுவிக்கொழுவி உடுவாக. இத்தா வேலிண்டு அதச் செல்ர.

அதப் பாக்கிற சனங்களுக்கு இத்தா ஊடுண்டு தெரிஞ்சிரும். மரியாத குடுத்துப்போவாக. சுன்னத்து மாப்பிளய கார்ல ஏத்திக்கிட்டு பீக்கர்ல பாட்டுப் போட்டுக்கிட்டு போக மாட்டாக. கலியாண மாப்பிள ஊர்வலமெல்லாம் வேற ரோட்டாலதான் போகும். ஊட்டுல ரேடியோ இருந்தா அத இத்தா முடியிர வெரைக்கும் போடமாட்டாக. ஆனா இப்ப காலம் மாறிப் போச்சி. இத்தா வேலி கட்ர ல்ல. ரோட்டுல சத்தம் போட்டு பீக்கரக் கட்டி சாமான் விப்பா னுகள்.

சீனத்தும்மாட இத்தா ஊட்டுக்கு

பொண்டுகள் வந்துகிட்டு இருந்தாக. அவ பூணாரம் போடாம வெள்ளப் பொடவய உடுத்து முதுகில தலவாணி யொண்ட செவரோட முட்டுக் குடுத்து ரெண்டு காலயும் நீட்டி ஒரு காலுக்கு மேலன்னொரு காலப்பின்னிப் போட்டு கவலயோட பொண்டு களோட கதச்சிக்கிருந்தா.

ஒருக்கா அவவப் பாக்க வந்த நெருக் கமான ஒரு பொம்புளக்கிட்ட அவ இப்பிடிச் சென்னயாம்.

“நெடுசிக்க வலிக்கிதுண்டு சென்னாரு, ஓடன எண்ட சீதேவி கண்ண மூடிட்டாரு. ரெண்டு பொஞ்சா தியயும் சமனாக்கவனிச்சாருதான். புள்ளகளுக்கும் ஒரு கொறயும் வெய்க்கல்ல. வாங்காமத்துக் காரிய எண்ட ஊட்ட கூட்டிக்கரத் தோங்கினாரு. ஆனா நான் உடல்ல. நானும் அவட ஊட்ட ஒருநாளும் போகல்ல. போகயும் மாட்டன்.”

இண்டயோட றசீன் மாஸ்டரு மொளத்தாசி நாலு மாசமும்பத்து நாளும்

காலத்தால மோதின் பாங்கு பறிய எழும்பி குளிச்சி ஒழுவெடுத்து மகன் வாங்கிக்கடுத்த வெள்ளஓயில்பொடவய உடுத்து தொழுது குர்ஆன ஓதி ஊட்டுக்கார ஆளுக்கு அல்லாஹ்கிட்ட துஆக் கேட்டு வெட்டல வந்தா. சீனத் தும்மாட இத்தாக்கடம முடிஞ்சி. இத்தா செறப்பா முடிஞ்சிட்டு ண்டு அவட மனம் சந்தோப்பப்பட்டிச்சி.

இத்தாவல இரிக்கக் கொள்ள நடந்த

செல வெசயங்கள நெனச்சிப் பாத்தா.

சீனத்தும்மாட ஓடன் பொறந்த தம்பிக்கி வாண்ட அவட மதினி ஒருக்கா அவவ இத்தா ஊட்டுக்க பாக்க வந்த. மொளத்துக்கு நிண்டு போனவ அடிக்கடி அவவப் பாக்க வருவா. இப்பிடித்தான் ஒருக்கா வந்தா. அன்னேரம் தம்பிர பொண்டி எசாக்காரி. ரெண்டு மாசம். அவவ உள்ளுக்கு அறைக்க வெர உடல்ல. அவ திண்ணையில மத்தாக்களோடக் கதச்சிக்கிருந்திட்டுப் பெய்த்தா. இத்தா இரிக்கிற ஆக்கள எசாக்காரிகள் பாக்கப் பொடா ண்டு செல்லுவாக. இத்தாச் சட்டத்துக்கு அது பொள. வகுத்தில இரிக்கிற புள்ள ஆம்புளப் புள்ளயா இருந்தா இத்தா முறிஞ்சிருமாம். அதால தான் அவட மதினியப் பாக்க உடல்ல. மொதல்ல அந்த மதினியத்தான் போய்ப் பாக்கணும் ண்டு நெனச்சிக்கிட்டா.

“இத்தா முடிஞ்ச ஓடன பொறம்பான ஆம்புளய மொதலாவதா பாக்கிறதுக்குத் தான் பாத்தியா ஓத ஓதிப் படிச்ச லெவ்வயக் கூப்பிரர்.” புள்ளகளுக்குச் சென்னா.

மகனுக்கிட்ட “இண்டயோட ஈரா முடியுது. வாப்பாக்கு சொர்க்கம் கெடைக்க துஆக் கேட்டு பாத்தியா ஓதனும், நீங்க போய் லெவ்வய வெரச் செல்லுங்க.”

லெவ்வைக்கி வெசகளம் செல்லிட்டு மகன் வந்தான். அவன மணக்குச்சி ஒரு பக்கட்டும் கலக்கண்டும் இஞ்சி விசக் கத்தும் வாழப்பழம் ஒரு சீப்பும் வாங்

கிட்டு வெரச் சென்னா

சொட்டு நேத்தயால லெவ்வ வந்தாரு.

சீனத்தும்மா இத்தாவுல இருந்து வெளிய வந்ததக் கேள்விப்பட்டு அவவ பாக்கசொந்தக்கார ஆக்கள் அல்லயல்கார ஆக்கள் தெரிஞ்ச ஆக்கள் ண்டு பல பொண்டுகள் வந்து வந்து போனாக. அவகளோட ராவு கனவுல புருசன் வந்தத கதச்சிக்கிட்டு இருந்தா. .

செல பொம்புகள் சீனத்தும்மாட காதுக்க ஒரு வெசயத்தப் போட்டாக.

“ஒங்கிட ஊட்டுக்கார ஆளுக்கு வாங்காமத்துப் பொம்புள ரெண்டாந்தாரமா வாண்டவ. மாஸ்டரு கண்ண மூடக்கொள்ள அவக்கு மாசம். அவவும் இத்தா இரிக்கா. நாலு மாசமும் பத்து நாளும் ண்ட கணக்கு புள்ளத்தாச்சி மாருக்குல்ல. புள்ள பொறக்கிற வரைக்கும் புள்ளத்தாச்சிக்கு இத்தாக் கணக்கு இரிக்கும். அதால அவட இத்தாமுடிய ன்னம் ரெண்டு மூணு மாசமாவது போகும். ஒங்கிட இத்தா முடிஞ்சி. பழய கோவத்த உட்டுட்டு நீங்க அவவப் பாக்கப் போறது நெல்லது.” ஆரு என்ன செல்லியும் சீனத்தும்மா எணங்கல்ல.

“என்ட ஒடம்புல உசிரு இரிக்கிர வெரைக்கும் அவள்ள வாசல்ல காலடியும் பட மாட்டா” சறமும் மறமுமா நடக் காது ண்டு செல்லிட்டா.

மெளத்தாகி ஏழாம் நாள் கத்தம் ஒத லெவ்வயும் மோதினும் வந்தாக. எல்லாம் முடிஞ்ச பொறகு சீனத்தும்மாக்கிட்ட

லெவ்வ ஒரு கேள்வி கேட்டாரு.

“கபுராளிர ரெண்டாம் பொஞ்சாதி இத்தாவுல இரிக்கா. பாக்கப் போகல் லியா”

போக மாட்டன் ண்டு மொகத்தால குறிப்புக் காட்டினா. அந்நேரம் அவரு ஒரு வெசயம் சென்னாரு.

“இத்தா உரிய மொறயில ஒழுங்கா நெறவேறனும். அது மறுமையில் புரிச னுக்கு ஒதவும். இத்தாவுல இரிக்கிற பொஞ்சாதிமார்ர கைலதான் அது இரிக்கி. ரெண்டு பொஞ்சாதியயும் சமமா கவனிக்கிற ஆம்புளதான் ரெண்டாவது முடிக்கலாம் ண்டு நம்மிட மார்க்கம் செல்லுது. ஒங்க ரெண்டு பேரயும் அவரு சமமா கவனிச்சிருக்காரு ண்டு வெளங்குது. புருசன்ட நலவுக்காக நீங்க அவ இத்தாவுல இரிக்கக் கொள்ள போய் ஒருக்கா பாக்கிற நெல்லம்”

லெவ்வ சென்னாரு சீனத் தும்மா ஒண்டும் செல்லெல்ல.

அண்டு அசறுக்குப் பொறகு மகளக் கூட்டிக்கிட்டு சீனத்தும்மா வாங்காமத்துப் பொம்புளட இத்தா ஊட்டுக்குப் பெய்த்துக்கிட்டிரிக்கா.

வாங்காமத்துப் பொம்புளட இத்தா ஊடு கிட்ட வரக் கொள்ள “புரிசன் உசிரோட இரிந்த. அந்நேரம் ஒறவு தேவல்ல. இப்ப என்னத்துக்கு அவ வரணும்” ண்டு ரெண்டாம் பொஞ்சாதி நென்பாவோ? ண்டு சீனத்தும்மாட மனம் கொளம்பத் தோங்குது

அலெக்சஸ் பரந்தாமன்

படிப்பும் பாதிப்பும்

கதை: கத்தரிப்பூக்கிழங்கு ஆசிரியர் : தாட்சாயினி
தொகுப்பு: வெண்கவர் ஆண்டு: 2021

எனக்கும் இல்லாதவர்க
மீது தான். ஏக்கங்களும்
சுதிர்பார்ப்புகளும் கற்பனைகளும்
கனவுகளும் அதிகரித்திருக்கும்.
ஆயினும், சிலர்தம் தகுதிக்கேற்ற
நிலையில், தேவையானவற்றுக்கு
ஆசைப்படுவதில் எதுவித தவறு
மில்லை. குழந்தைகள்முதல் பெரி
யோர்வரை அந்தந்த அகவைக்
காலங்களில் அவர்களின் மனதினுள்
தேவைகள் விருப்பங்கள் உருவாகும்
போது... அவையாவும் ஒருகணம்
உயர்நிராகரிக்கப்படுகையில்,
அவர்களுள் எழும் மனப்பிரதிபலிப்
புமனது சொற்களாக... செய்கைகளாக...
விழிநீராக... மொனையாக...
காட்டிக் கொள்ளும்.

அவர்களுக்கான இத்தேவைகள்,
நியாயமானதும் கிடைக்க வேண்டிய
துமாகும். அதை இன்னொருவர் தன்
சுயநல தேவைக்காக தனது மனசாட்
பிக்கு அப்பால் நின்றுகொண்டு,

அபகரிக்கும்போது அல்லது நிராகரிக்கும்போது, அக்கணம் அவர்களிடத்தில் எழும் மனத்துயரை வார்த்தைகளால் எவரும் வடிவமைத்துவிட முடியாது.

ஒன்றை இழந்து இன்னொன்றைப் பெறுவதென்பது ஏற்படையதாகினும், அது எல்லாச் செயல்பாடுகளுக்கும் பொருந்தக் கூடியதல்ல. ஒன்றை இழந்து இன்னொன்றைப் பெறுவதற்கப்பால், ஒன்றை வலிந்து பெற்று இன்னொன்றை வலிந்து கொடுப்பது அராஜகத்தனம். இப்படியானதொரு அராஜகமான செயல்பாட்டை, அதுவும் பொறுப்பு நிலையில் இருக்கும் ஓர் அரசு ஊழியர் மேற்கொள்ளும் நிகழ்வை 'கத்தரிப் பூக்கிழங்கு' (தாயகம் : ஏப்ரல் - செப்டெம்பர், 2021. 'வெண்கவர்' சிறுகதைத்தொகுப்பு) எனும் சிறுகதை மூலம் பொதுவெளிக்கு தன் எழுத்துக்கள் மூலம் கொண்டு வந்திருக்கிறார் ஈழத்து எழுத்தாசிரியை தாட்சாயினி அவர்கள்.

கதையின் ஆரம்பம்... ஓர் இராசவள்ளிக்கொடி முளைவிட்டு சிறிய அளவில் வளர்ந்து நிற்பதும், அதைக் கிருத்திகள் எனும் சிறுவன் கொடியின் இலைகளைக் கண்டு, அதன்வடிவத்தை 'பெரிய நட்சத்திரம்' எனக்கூறி, தனது பேரன் பேத்திக்குக் காட்டுவதுமாக தொடங்குகிறது. இக்கதையைப் படிக்கும் வாசகனது மனநிலை தொடக்கத்தில் துயர் உணர்வோடு நகர்ந்து, இறுதியில் பெரும் சினத்தகிப்புக்குள் தள்ளிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

காரணம் - ஒரு குடும்ப அங்கத்தவர்களின் மன எதிர்பார்ப்புகள் ஒவ்வொன்றும், ஒரு தனிமனிதனின்

சுயதேவையின் நிமித்தம், எப்படிச் சிதைகிறது என்பதைக் கதையில் தெளிவாகவே வெளிப்படுத்துகிறார் தாட்சாயினி.

2009இல் போர்நிலை ஓய்ந்ததிற்குப்பின், தமது வாழ்விடங்களில் வந்து மீள் குடியேறிய மக்களுக்கான 'வீட்டுத்திட்டம்' எனும் பெயரில், மேற்கொள்ளப்பட்ட செயல் திட்டங்களுக்குள், அதனைப் பொறுப்பெடுத்த ஒருசில அரசு ஊழியர்களின் செயல்பாடுகளினால், ஒரு சாதாரண குடிமகனின் வாழ்வுநிலை எந்தளவுக்கு அலைக்கழிக்கப்படுகிறதென்பதையும், அந்த அலைக்கழிப்புக்குப் பின்னால் பொறுப்பு வாய்ந்தவர்களின் 'தேவைகள்' என்னென்ன இருந்தன என்பதையும், அத் 'தேவைகள்' நிறைவேற்றப்பட்டபின், வீட்டுத்திட்டத்திற்கான வேலைகள் சுமுகமாக மேற்கொள்வதற்கான வழிகள் திறக்கப்படுவதையும் கதை வெளிப்படையாகவே கூறிவிடுகிறது.

காசிலிங்கம் உடல்நிலை இயலாத ஒரு மனிதர். சக்கர நாற்காலியைப் பயன்படுத்துபவர். அவரது மனைவி அற்புதம் ஒரு சாதாரண குடும்பத்தலைவி. வசந்தா இவர்களது மகள். வாழ்க்கையில் மகன் கிருத்திகனோடு தனித்து நிற்பவர். தாயும் தந்தையுமே அவர்கள் இருவருக்கும் ஆறுதல். இதையே கதையின் ஆரம்பத்தில் வசந்தாவை இராசவள்ளிக்கொடிக்கு ஒப்பாக, ஒரு குறியீடாக தாட்சாயினி காண்பிக்கிறார். கொடிவளர்வது குறித்து, தாத்தாவுக்கும் பேரனுக்குமான உரையாடலில், தாத்தா காசிலிங்கத்தின் மனதில் எழும் சிந்தனைகளாக - 'ஏன்

மரங்கள் தனித்து நிற்கும்போது, கொடிகள் மட்டும் தனித்து வாழப் பழகின?. கிருத்திகனது தந்தை தனியே போய் விட்டபிறகு, இவர்களும் (தாய், தந்தை) இல்லாதிருந்தால், வசந்தாவால் எங்கே பற்றிப்படர முடிந்திருக்கும்?' எனப் பதிவிட்டிருப்பதன் மூலம் வசந்தாவின் தற்காலநிலையை வாசகனுக்கு தெளிவு படுத்துகிறார்.

இவ்வாறாக, வாழ்வில் பின்தங்கி இருப்பவர்களுக்கு 'வீட்டுத்திட்டம்' மூலம் வீடு கட்டிக் கொடுக்கப்படும் நிலை, சீராக்கப்படாமல் இழுத்தடிக்கப்படுகிறது. கொடுக்கப்படும் பணத்திற்கு பகுதிபகுதியாக வீட்டைக் கட்டிகாட்டும் வேளையிலும், பணம் சீராக கொடுக்கப்படாமல் இழுத்தடிக்கப்படும்போது, அவ்வீட்டுக்காரர் எந்தளவுக்கு மனதளவில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை அற்புதத்திற்கும் வீட்டு ஒப்பந்தகாரன் தாசன் என்பவனுக்கும் இடையில் நடைபெறும் உரையாடல்கள் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன.

தாசனுக்கும் அற்புதத்துக்குமான உரையாடல்களை உற்றுநோக்கும்போது, வீட்டுத்திட்ட அரச அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்களின் அசமத்தப்போக்கு இரு மனித மனங்களுக்கிடையில், வேண்டாத மனமுறிவை ஏற்படுத்துவதை கதையில் அவதானிக்க முடிகிறது. இறுதியாக, தாசன் அற்புதத்திடம் கூறும் ஒரு வார்த்தை... இதற்கு கட்டியம் கூறி நிற்கிறது.

"... டி. எஸ். ஒவ்வீசிலைபோய்க் கதைச்சு, அலுவலைப் பாருங்கோ. காசு தராட்டி நான் வேலைக்கு ஆக்களை

அனுப்பமாட்டன். பிறகு என்னைக்குறை சொல்லக் கூடாது".

இராசவள்ளிக்கொடிகள் தங்கள் வடிவத்தை இழக்கத் தொடங்கி விடுகின்றன. இந்நிலையில், "எப்ப அம்மம்மா... புது வீட்டுக்கு வேலை செய்யிற மாமாக்கள் வருவினம்..." பேரன் கிருத்திகள் கேட்கும் கேள்விக்கு, அற்புதத்தால் பதிலளிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறது.

வீட்டைப் பார்ப்பதற்கு ரி. ஒ. பலநாள்களாக வரவில்லை... என்பதற்கான இடைப்பட்ட காலத்தை, இராசவள்ளிக்கொடி முளைத்து அது கருகிப் போகும் வரையான நாட்களை ஒரு குறியீடாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அற்புதம் பலதடவைகள் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடம் அலைந்து திரிந்தும், வீட்டு வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்படாமலே இருந்தன. பேரன் கேள்விக்கு அற்புதத்தால் உடனே பதில் அளிக்க முடியாமல் போனாலும், "அவையள் வாறநேரம் வரட்டும். நாங்கள் நாளைக்கு கிழங்கு பிடுங்கி, கூழ்காய்ச்சிக்குடிப்பம்... என்று கூறி, பேரனின் மனதை ஆசுவாசப்படுத்துகிறார்.

ஒருவாறாக, ரி. ஒ. வீட்டைப் பார்வையிட வந்துவிடுகிறார். கட்டி முடிக்கப்படாது இருக்கும் அந்த வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்வையிடுகிறார். "ஜன்னல் கொஞ்சம் சின்னனாய்ப் போட்டிருக்கிறியள் போலக்கிடக்குது", "இதென்ன ஓடுகளெல்லாம் பழைய ஓடுகளாக் கிடக்கு". ரி. ஒ. வேண்டுமென்றே வீட்டினில் குறை கண்டு பிடிக்கிறார்.

“நாளைக்கு காச எடுக்கிறமாதிரி இருக்குமோ தம்பி...?” மன ஆற்றாமை மிகுதியால், அற்புதம், ரி.ஓவைக் கேட்டு விடுகிறாள். ரி.ஓ அவளது வேண்டுகலைக் கவனத்தில் கொள்ளாது, அவர்களது வளவை நோட்டமிட்டபடி... வருகிறாள். ஓரிடத்தில் எலுமிச்சை மரமொன்று, நன்கு செழித்தபடி பூக்களோடு நிற்பது அவளது கண்களில் படுகிறது. “எலுமிச்சை காய்க்கேல்லையே?” வீட்டுத் திட்டத்தோடு சம்பந்தமில்லாத அக்கேள்விக்கு, “இல்லைஐயா. அது இப்பதான் பூக்க ஆரம்பிச்சிருக்கு... “ அற்புதம் கூறுகிறாள். பக்கத்தில் தனது பேரனுக்காக அகழ்ந்து வைக்கப்பட்டிருந்த இராசவள்ளிக்கிழங்குமீது ரி.ஓவின் பார்வை விழுகிறது. “நல்லராசவள்ளித்தோட்டம் வைச்சிருக்கிறியள் போல...” ரி. ஓ. கூறுகிறாள்.

“ஒரு சின்னக்கிழங்கை நட்டுப் பார்த்தன் வருமோவெண்டு. நல்லா வந்திருக்கு...” அற்புதம் கூறிக் கொண்டிருக்க, ரி.ஓ. தெருப்படலையை நோக்கிநகர ஆரம்பித்தான். அற்புதம் தமக்கான காசை மீண்டும் அவனிடம் கேட்கிறாள். அவனோ வீட்டினுள் குறைபாடுகள் இருப்பதாகக் கூறிபடி... இராசவள்ளிக்கிழங்குகளைப் பார்க்கிறான். அற்புதத்துக்குப் புரிந்து விடுகிறது. “பொறுங்கோ வாறன்... “ எனக் கூறிவிட்டு, வீட்டினுள் சென்று, ஒரு பையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அந்த இராசவள்ளிக்கிழங்குகளை எடுத்துப் போடுகிறாள். போடும்போது, பேரனை மனதில்கொண்டு, ஒரு கிழங்கை வேண்டுமென்றே தவற விடுகிறாள். இதை ரி.ஓ. சுட்டிக்காட்ட, அற்புதம் அதையும்

எடுத்து பையினுள் போட்டு விடுகிறாள். இப்போ ரி.ஓவின் வாய் பற்களாக காட்சியளிக்கிறது. சற்றுநேரத்துக்குமுன், கட்டிமுடிக்கப்படாத வீட்டினுள் நின்று ‘குறைகளைக் கண்டு பிடித்தவனின் முகத்தில் பெரு மகிழ்ச்சி. அற்புதம் கிழங்குப்பையை அவனிடம் கொடுக்க, “எனக்கென்னத்துக்கம்மா உவ்வளவும்..?” என்று சும்மா ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காக மறுப்பொன்றைக் கூறிக்கொண்டே, அந்தக் கிழங்குப் பையை வாங்கிக் கொள்கிறான்.

அற்புதம் மீண்டும் தனது வேண்டுகலை முன்வைக்கிறாள். அதற்கு ரி. ஓ, “நாளைக்கு ஒவ்வீசுக்கு வாங்கோ... பார்ப்பம்”.

இந்த இடத்தில்தான், கதையைப் படிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகர்களையும் தாட்சாயினி சிந்திக்க வைக்கிறார். மக்களுக்கான சேவையே மகேசன் சேவை... என்பதற்கொப்ப, அந்நிலையிலிருந்து தவறியவர்களாக, தங்களது கடமையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யும் இப்படியான ரி.ஓ. போன்றவர்களின் அக அழுக்குகளை ஓர் இராசவள்ளிக்கிழங்கினூடாக பொதுவெளியில் அம்பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மக்களின் வரிப்பணத்தில், மாதவேதனம் பெறும் இவ்வகையான அரசுஊழியர்கள் ஒருசிலர், அந்தமக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யாது, அவர்களிடமே அதுவும் விளிம்பு நிலை மனிதர்களிடம் சுரண்டல்தனம் செய்வதை வெளிப்படையாகவே சுட்டிக்காட்டுகிறது இச்சிறுகதை!

மரியாதை

மாமன்னர் அசோகர் குடிமைப் பணிகளைப் பார்வையிட்டு அரண்மனை திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். போரே வேண்டாம்... போரே மன்னனின் தொழில் என்றிருந்த அவர் புத்தரின் பாதையில் அன்பு வழி போதும் என மனதளவில் மாற்றம் அடைந்திருந்த நேரம்!

இப்போது அவருக்கு எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு வயோதிக துறவியும் அவரது சீடர்களும் மன்னருக்கு வழி விட்டு ஒதுங்கி நின்றனர்.

அசோகரின் பார்வை ஒதுங்கி நின்ற துறவி மீது பட்டது. உடனே தமது ரதத்தை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி துறவியின் காலில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்தார். அவரது முடி துறவியின் காலில் பட்டது.

ஒரு புன்னகையுடன் துறவி தமது கைகளை உயர்த்தி மன்னனை ஆசீர்வதித்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அமைச்சருக்கு ஒரே சங்கடம்.

‘எத்தனை பெரிய ராஜ்ஜியத்தின் அதிபதி... உலகமே வியக்கும் ஒரு பேரரசன் போயும் போயும் இந்த பரதேசியின் காலில் விழுந்து, முடியை வேறு காலில் பட வைத்துவிட்டாரே!’ என்ற நினைத்து உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் கோபமும் எரிச்சலும் அடைந்தார்.

அரண்மனை சென்றதுமே அசோகரிடம் தனது வருத்தத்தை வெளிப்படுத்தினார். அமைச்சரின் பேச்சைக் கேட்ட மன்னர் சிரித்தார். ஆனால் அமைச்சரின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க வில்லை. அவரிடமிருந்து ஒரு விசித்திர உத்தரவு வந்தது அமைச்சருக்கு.

“மந்திரியாரே... ஓர் ஆட்டுத் தலை, ஒரு புலித்தலை, ஒரு மனிதத் தலை மூன்றும் எனக்கு உடனே வேண்டும். ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்றார் மன்னர்.

நாம் சொன்னதென்ன... இவர் உத்தரவென்ன... என்ற திகைப்புடன் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு ஏவலாட்களை நாடெங்கும் அனுப்பினார்.

ஆட்டுத் தலைக்கு அதிகம் கஷ்டப் படவில்லை. கறிக்கடையில் கிடைத்துவிட்டது.

புலித்தலைக்கு ரொம்பவே அலைய வேண்டி வந்தது. கடைசியில் ஒரு வேட்டைக்காரனிடம் அது கிடைத்தது.

ஆனால் மனிதத் தலை? உயிரோடிருப்பவனை வெட்டி தலையை எடுத்தால் அது கொலை... என்ன செய்யலாம் என யோசித்தபோது, வழியில் ஒரு சுடுகாடு தென்பட்டது. அங்கே புதைக்கக் கொண்டு வந்த ஒரு பிணத்தில் தலையை எடுத்துக் கொண்டனர்.

மன்னரிடம் கொண்டு போனார்கள். மூன்று தலைகளையும் பார்த்த அசோகமன்னர் தன் அமைச்சரிடம், “சரி, இம்மூன்றையும் சந்தையில் விற்று

பொருளாக்கி வாருங்கள்,” என்றார்.

மன்னரின் கட்டளைப்படி சந்தைக்குச் சென்றவர்களுக்கு ஆட்டுத்தலையை விற்பதில் எந்த சிக்கலும் இல்லை. பதிலுக்கு பண்டமும் கிடைத்தது.

புலியின் தலையை வாங்க யாரும் முன் வரவில்லை. பலரும் அதை வேடிக்கை தான் பார்த்தார்கள். கடைசியில் ஒரு பணக்காரர் தன் வேட்டை மாளிகையை அலங்கரிக்க அதை நல்ல விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டார்.

இப்போது மனிதத் தலைதான் மிச்சமிருந்தது. அதைப் பார்க்கவே யாரும் விரும்பவில்லை. அருவருத்து ஓடினர். வேறு வழியின்றி மனிதத் தலையுடன் அரண்மனைக்கே திரும்பினர் ஏவலாட்கள்.

மன்னரிடம் போய், விவரத்தைச் சொன்னார் அமைச்சர்.

“அப்படியா... சரி, யாரிடமாவது இலவசமாகக் கொடுத்துவிட்டு வந்து விடுங்கள்”, என்றார் மன்னர்.

ஒரு நாளெல்லாம் அலைந்தும் இலவசமாகக் கூட அதனை பெற்றுக் கொள்ள யாருமே முன் வரவில்லை.

விஷயத்தைக் கேட்ட அசோக மன்னர் புன்சிரிப்புடன் இப்படிக்கூறினார்:

“மந்திரியாரே... நீங்கள் தெரிந்து கொண்டது என்ன?” என்றார்.

அமைச்சர் மவுனம் காத்தார்.

“மனிதனின் உயிர் போய்விட்டால் இந்த உடம்புக்கு மரியாதை ஏது? சக மனிதன் தானே... வாங்கி வைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா... ஆனால் நடைமுறையில் இலவசமாகக் கொடுத்தாலும் அருவருத்து ஓடுகிறார்கள்... இதையாரும் தொடக்கூட மாட்டார்கள்.

இருந்தும் இந்த உடம்பு உயிரும் துடிப்புமாக உள்ளபோது என்ன ஆட்டம் ஆடுகிறது! செத்த பின்பு நமக்கு மதிப்பில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால், உடலில் உயிர் இருக்கும்போது, தம்மிடம் எதுவும் இல்லை என்று உணர்ந்தவர்கள்தான் ஞானிகள். அத்தகைய ஞானிகளை விழுந்து வணங்குவதே உயரிய பண்பு என்றார்.

அமைச்சர் தலை கவிழ்ந்து நின்றார்!

“செல்வாக்கிலும், செல்வத்திலும் தாழ்ந்து இருந்தாலும், வயதில் பெரியவர்களை வணங்குவதில் தவறேதுமில்லை”

(முகநூலில் படித்து மகிழ்ந்தது)

எழுத்தாளர் கவனத்திற்கு!

சிறுகதை மஞ்சரியில் முதல் கதையை எழுதுபவர்களின் உதவியைத் தொகை அவர்கள் ஏற்கனவே சந்தாதாரர்களாக இல்லாதுவிடின் முதல்வருடச் சந்தாவாக வைப்புச் செய்யப்படும். இதனை பிழையாக விளங்கிக்கொள்ளாது தொடர்ந்து எழுதும்படி அன்போடு வேண்டுகின்றோம்.

அண்டைய காலமைப்பொழுதும் அந்தத் தனியார் ஆசுப்பத்திரிக்கு ஒரு ஆசுப்பத்திரிக்கே உரிய மணத்தோடையும் பரபரப்போடையும் விடிஞ்சுது எண்டுதான் சொல்ல வேணும். வருத்தக்காறரும் வருத்தக்காறரோட வாறவையும் வருத்தக் காறரைப் பாக்கிறதுக்கு வாறவை எண்டும் சனம் வரத்தொடங்கிச்சுது. அப்பிடி வந்தவையின்ரை முகத்தைப் பாத்தால் சிலருக்கு சில எதிபார்ப்புகள் இருந்தாலும் கன பேருக்கு அப்பிடி ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இருக்கிறமாதிரித் தெரியேல்லை. முதல் நாள்ராத்திரி நித்திரைக்களைப்பு இன்னும் போகாத முகம் கழுவாத காவலாளி ஒருத்தன் வாசலில நிண்டுக் கொண்டு

பணத்தாசை ...

அங்கினேக்கை வாற போற வாகனங்களை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு நிண்டான். வரவேற்பு பகுதியில் இருந்த அளவுக்குமிஞ்சி முகப்பூச்சு பூசியிருந்த பொம்பிளைப்பிள்ளை ஒண்டு தான் வாங்கிற சம்பளத்திற்கு வஞ்சகம் வைக்காமல் தன்னட்டை வந்து கதைக்கிற வைக்கு சிரிச்சுக் கதைச்சப்படி விபரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தான்.

எங்கட நாட்டில அள்ளுகொள்ளை லாபத்தோட நடக்கிற வியாபரங்களிலை உந்தத் தனியார் ஆசுப்பத்திரியளும் ஒண்டு எண்டு சனங்கள் பரவலாக் கதைக்கினம். உங்கினேக்கை இருக்கிற

மற்ற தனியார் ஆசுப்பத்திரியள் போல உந்தத் தனியார் ஆசுப்பத்திரிக்கும் ஒரு பிரபல வைத்தியர்தான் முதலாளியா இருக்கிறார். உப்பிடி வைத்தியரே முதலாளியா இருக்கிறதாலையோ என்னவோ தெரியாது எந்த வருத்தத்தோட ஆர் போனாலும் வைத்திய பரிசோதனையள் தேவையோ இல்லையோ அதுகளைக் கட்டாயம் எண்டு ஆக்கி வைச்சிருக்கினம். அதுமட்டுமே வீட்டில தங்கி நிண்டு மருந்து போடக் கூடிய வருத்தக் காறரையும் கூட தங்கட ஆசுப்பத்தியில உள்ள அறையில நிண்டு வைத்தியம் செய்தால் வருத்தம் டக் கெண்டு சுகமாகும் எண்டு நிக்கச் சொல்லி

ஊக்கமளிப்பினம்

தங்கி நிண்டு வைத்தியம் பார்த்தும்
சுகம் வராம தங்கட கடைசிக் கந்தா
யத்தில் இருக்கிற வருத்தக்காற்றுகளையும்
கிட்டத்தட்ட தங்கட கடைசிக் கணங்
களை எண்ணி முடிச்சவையையும் கூட
நிம்மதியாச் சீவன் போகட்டும் எண்டு
விட்டுவைக்காம அதிதீவிர சிகிச்சைப்
பகுதியில கண்ட கிண்ட மிசின்களோட
கொழுவி அதுகளுக்கு நடுவில் கொஞ்ச
நாளைக்கு படுக்கவைத்துக் காசு
பாக்கினம் எண்டு உந்த ஆசுப்பத்திரி
பற்றி சனங்கள் உங்கினேக்க அரசல்
புரசலாக் கதைக்குதுகள் .

என்றை சிநேகிதன் ஒருத்தன் மோட்
ட்ச்சயிக்கின்றன போகேக்கை எதிர்ப்பக்
கமா வந்த வாகனத்தோட அடிபட்டு
அந்த ஆசுப்பத்திரியிலை படுத்திருக்
கிறான் . பின்னை அவனைப் பாக்க
வெண்டு நான் அண்டைக்கு காலமை
போகேக்கை அந்த ஆசுப்பத்திரியின்றை
வாசலில் ஒரு கார் வந்து நிண்டது .
அந்தக் காரில இருந்து கசக்கிப் போட்ட
கச்சான் பை மாதிரி இருந்த ஒரு வயசான
வருத்தகாற்றர் ஒருத்தரை இறக்கி சக்கர
நாற்காலியில வைச்ச உருட்டிக் கொண்டு
போனான் ஒரு இளந்தாரி ஒருத்தன் . .

அந்தச்சக்கர நாற்காலிக்குப்பக்கத்தில்
அவற்றை மனிசியா இருக்க வேணும்
தோச்சு காயப் போட்ட பழந்துணி
மாதிரி ஒரு வயது போன பொம்பிளை
அவவையும் பார்த்தால் சீக்காளி மாதிரித்
தெரியுது கையில் மருந்துகள் நிரம்பிக்
கிடந்த பை ஒண்டோட சுருங்கின
மூஞ்சையும் இடுங்கிக் கலங்கின

கண்ணும் கலைஞ்ச ஒழுங்கா இழுக்காத
தலையுமாக அரைகுறையாகச் சுத்திக்
கட்டின சீலையோடை ஒழுங்காகப்
பின் குத்தாத ரவிக்கையும் போட்டபடி
என்ன செய்யறது எண்டே தெரியாம
திகைச்சபடி சரியான பதற்றமா வந்து
கொண்டிருந்தா. உலகத்தில் இருக்கிற
அத்தினை கஷ்டங்களும் துன்பங்களும்
அவையின்றை மூஞ்சையில் இருந்ததைப்
பார்க்க என்றை மனசுக்கு சரியான
கஷ்டமா இருந்தது . அவையின்றை
பரிதாப நிலையைப் பாக்க என்னை
அறியாமலே அவையில் ஒரு இரக்கம்
தன்றை பாட்டில வந்திச்சு .

வரவேற்புப் பகுதியில போய் ஆசுப்
பத்திரியளுக்கு உரிய சும்பிரதாயங்களை
எல்லாம் முடிச்ச அந்த இளைஞன்
சக்கரநாற்காலியை வெளிநோயாளர்
பிரிவிற்கு கொண்டு போகேக்கை அங்க
வைத்தியர் இருக்கேல்லை . அங்கிருந்த
தாதி டொக்டர் ஐயா இப்ப கொஞ்சத்தில்
வந்துடுவார் எண்டபடியே நோயாளி
யின்றை விபரங்களைப் பதிவு செய்து
கொண்டிருக்கேக்கை ஒய்வு அறையில்
இருந்து கோழித்தூக்கம் போட்ட
களைப்போட கொட்டாவி விட்டபடி
வந்த வைத்தியர் எதிர்பார்த்த மாதிரியே
அந்த முதியவரை அவசர சிகிச்சைப்
பிரிவில் கொண்டேச் சேர்க்கச் சொல்லித்
துண்டு ஒண்டை எழுதிக் குடுத்தார் .
பொதுவாகவே சக்கர நாற்காலியில
வைச்ச தள்ளிக் கொண்டு வாற வருத்தக்
காரரை அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில்
சேர்த்த பிறகுதான் வைத்தியம் செய்யி
றதை ஒரு வழக் கமாக அந்த

ஆசுப்பத்திரியில் வைச்சிருக்கினம் . உதை அந்த ஆசுப்பத்திரியில் காசு பாக்கிற இன்னுமொரு முறையா அவை செய்யினம் எண்டு விஷயம் தெரிஞ்ச ஆக்கள் பறையினம் .

அந்த வயதுபோனவரை அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் விட்டுப்போட்டு அந்தப் பிரிவுக்கு வெளியில் இருந்த வாங்கில இருந்த அந்த வயசுபோன வரின்ரை மனிசி தன்ரை கைத்தொலை பேசியில் இருக்கிற சில தொலைபேசி இலக்கங்களை அழுது கொண்டு வாசிக்க வாசிக்க அவையோட வந்த இளைஞன் அந்த இலக்கங்களை ஒரு துண்டுக் கடதாசியில் எழுதிக் கொண்டு இருந்தான். அந்தக் காட்சி என்றை கண்ணில படவும் மனம் கௌத நான் அந்த இளைஞனிட்டை போய் "ஏதாவது உதவி தேவையோ தம்பி " என்று கேட்டுப்போட்டு "இவை ஆர் உம்முடைய தாய்தேப்பனோ" எண்டன் என்றை கேள்வியைக் கேட்டதும் கொஞ்சம் யோசிச்ச அந்தப் பெடியன் ஒரு துயரம் நிறைஞ்ச புன்சிரிப் போட உண்மையில் அது புன்சிரிப்பல்ல புன்சிரிப்பு என்றுதான் சொல்ல வேணும், "இல்லை அண்ணை ஒரு உதவியும் தேவையில்லை. நான் சமாளிப்பன் . உண்ணான உங்கட கரிசனைக்கு மெத்தப் பெரிய உபகாரம்"

"அண்ணை உண்மையைச் சொல்லே வேணும் எண்டால் இவை என்றை தாய்தேப்பன் இல்லை. எங்கட பக்கத்து வீட்டில் இருக்கினம் . ரெண்டுபேரும் பென்சன்காரர் பழைய வாத்திமார் .

பிள்ளையள் எல்லாம் வெளிநாட்டில் இருக்கினம் . எப்பயும் இருந்து போட்டுத்தான் முறை வைச்ச வருவினம் போவினம் . வந்தாலும் டக்கெண்டு வெளிக்கிட்டு விடுவினம் . கேட்டா வேலை லீவு இல்லை . பிள்ளை குட்டியளின்ரை பள்ளிக்கூடம் படிப்பு எண்டு சாட்டுகள் சொல்லுவினம். இதுகள் ரெண்டும் அவை பயணத்தால் வந்தவை போக வெளிக்கிட ஏம்பலிச்சக் கொண்டு நிக்ருங்கள்"

"இண்டைக்கு அண்ணை நான் வேலைக்கு வெளிக்கேடக்கை இந்த ரெண்டு பேரும் பட்ட வேதனையையும் வலியையும் அழுகையையும் தாங்கே லாமல் தான் வேலைக்கு லீவு சொல் விப்போட்டு அவையை ஆசுப்பத்திரிக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்தனான்" எண்டான் பெடியன் .

"அப்பிடி எண்டால் இவையைப் பாக்கிறதுக்கு பராமரிக்கிறதுக்கு எண்டு ஒருத்தரும் இல்லையோ" எண்டு நான் கேட்டதுக்கு " இல்லை அண்ணை வேலைக்கு எண்டு பொம்பிளை மனிசியை வைச்சிருக்கினம் . அது ஒரு நாளும் ஒழுங்கா வேலைக்கு வராது . வந்தாலும் வேலை ஒண்டும் ஒழுங்காச் செய்யாது".

"காசு வாங்கிறதிலை அடுக்களை யுக்கை இருக்கிற சாமான் சக்கட்டை தன்ரை வீட்டை கொண்டுபோறதிலை காட்டுற அக்கறையை அந்த மனிசி ஒருநாளும் தன்ரை வேலையிலை காட்டுறேல்லை ."

"உவைகிழவன் கிழவி அந்த மனிசியை

தங்கட பிள்ளை மாதிரிப் பாத்தாலும் அந்த மனிசி ரெண்டு மூண்டு வீட்டிலை வேலை செய்யிற அவசரத்தில எல்லாம் அரையும் குறையுமாத்தான் செய்யும் . பேந்தேன்ன உதுகள்தான் தங்கட வேலையப் பெரும்பாலும் தாங்களே பாப்பினம்”

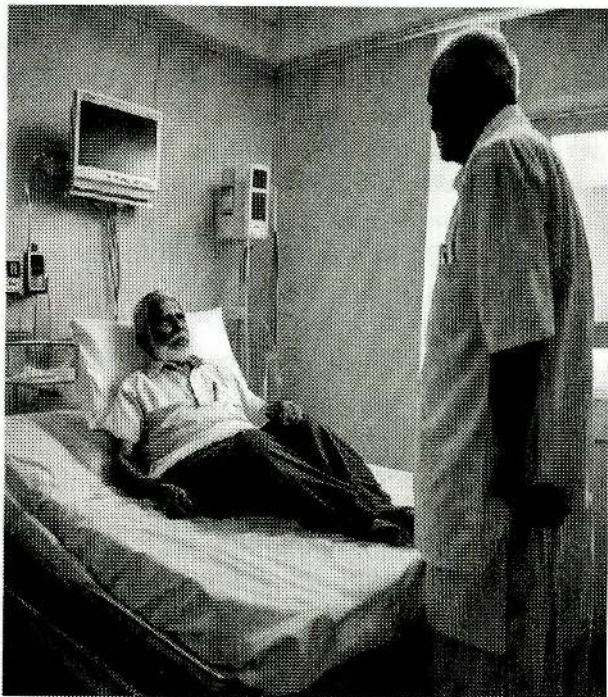
“பாவங்கள் கையில காச இருந்தும்

சில வேளை தின்னக் குடிக்க வழி இல்லாமல் பட்டினி எல்லாம் கிடந்து இருக்குதுகள் . முற்பிறப்பில என்ன பாவம் பழியைச் செய்து களோ தெரியாது” என்று ஒரு பெரு மூச்சு விட்டார் இப்படித்தான் வெளி நாட்டில பிள்ளையள் இருக்கிற தாய்தேப்பன் கனபேர் வயசு போன காலத்தில ஒழுங்கான கவனிப்பு இல்லாமலும் ஒழுங்கான சாப்பாடு இல்லாமலும் முறையான வைத்தியங்களும் இல்லாமல் துன்பத்தோடும் துயரத்தோடும் நான்கு சுவர்களுக்கிடையில தங்கட

சீவியத்தை கொண்டு நடத்துதுகள் . அதுகளின்றை தாங்கமுடியாத பிள்ளைப் பாசத்தால வாற மன அழுத்தங்கள் அதுகளை மேலும் மேலும் நோயாளியள் ஆக்கி இனம்புரியாத விரக்தி நிலைக்கு கொண்டு போகுது .

அவன் இப்படிச் சொன்னதும் ஒருவித ஆதங்கத்துடன் “ஏன்தம்பி நீர் இவைக்குச் சுகமில்லை எண்ட செய்தியை அவை பிள்ளையளுக்கு தொலைபேசியில சொல்லி இருக்கலாம் எல்லே” எண்டன்

“இல்லை அண்ணை நான் சொன்னனான்தான் ஆனால் அவை தங்களுக்கு நிறைய வேலை இருக்குதாம் அதோட

லீவும் இப்ப நினைச்ச உடனை எடுக்கேலாதாம் என்று என்னைக் கொண்டே எங்கயும் ஆசுப்பத்திரியில விட்டுப் போட்டு விபரங்களைத் தரசு சொன்னவை. தாங்கள் ஆசுப்பத்திரிக்கு அங்கை இருந்தே தேவையான காசெல்லாம் போடுகினமாம் எண்டவை”

“அதோட ஆசுப்பத்திரியில் நிண்டு பாக்க எடுக்க ஒரு ஆளை ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னவை . அப்பிடி ஆள் கிடைக்கேல்லை எண்டால் அவையைக் கொண்டு போய் எங்கயும் முதியோர் இல்லத்தில விடச் சொன்னவை”எண்டு ஒருவித துயரத்தோட சொல்லி முடிச்சான் .

உண்ணான உப்பிடியான கிழடு கட்டைக்கு காசு பணம் எண்டத்தை விட பெத்த பிள்ளை பேரப்பிள்ளை யின்றை அருகாமையும் அன்பும் அரவணைப்பும்தான் தேவை எண்டது கனபேருக்கு விளங்கிறேல்லை . உந்த அன்பும் அரவணைப்பும் இருந்தாலே அதுகளுக்கு இருக்கிற கன வருத்தம் எல்லாம் இருந்த இடமும் தெரியாமல் பறந்து போடும் .

அப்பிடிச்சொன்னவன் “இப்ப இந்த அம்மா சில சொந்தக்காறியின்றை தொலைபேசி இலக்கங்களைத் தந்தி ருக்கிறா . அவைக்கு இவையின்றை ஆசுப்பத்திரிப் புதினத்தைச் சொல்லிப் பார்ப்போம் சில வேளை அவை வந்தாலும் வருவினம்” எண்டபடி தன்றை கைத்தொலைபேசியில் இலக்கங்களை அழுத்தத் துடங்கினான் .

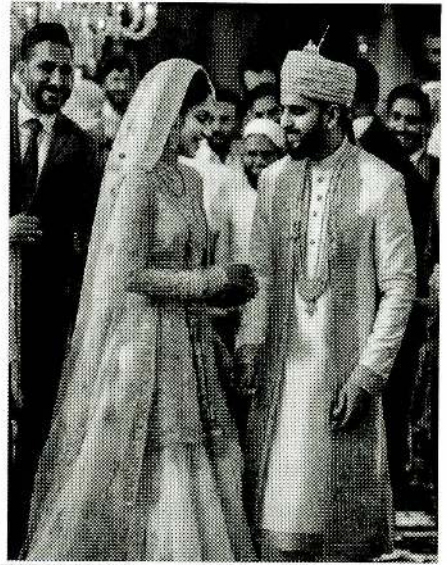
பெத்த பிள்ளைகளால் சரியாக்க வணிக்காமல் விடப்பட்ட தாய்தேப்பனைத் தன்றை தாய்தேப்பன் மாதிரிப் பாவிச்சு உதவி செய்யிற அந்த உயரிய எண்ணம் கொண்ட பெடியனை மனதாரப் பாராட்டினன் . அவனுக்கும் அவன் குடும்பத்திற்கும் ஒரு குறையையும் வைக்கக் கூடாது எண்டு கடவுளிட்டை

மானசீகமாக வேண்டினன் .

நாங்கள் இப்பிடிக்கதைச்சுக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த மனிசி ரெண்டு கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர்தாரைதாரையாக ஓட விகம்பிக் கொண்டிருந்தா . தங்கட பிள்ளையனை வளத்து படிப்பிச்சு ஆளாக்க யுத்தத்தின்றை கொடுரங்களில் இருந்த அவையைப் பிராந்து காகத்திட்டை இருந்து கோழி குஞ்சை பாதுகாக்கிற மாதிரி பாதுகாக்க தாங்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் துன்ப துயரங்களை அதுக்காசுசெய்தியாகங்களாப்பற்றிய எண்ணமோ, அல்லது பாக்க எடுக்கத் துணை இல்லாத அனாதைகளாகத்தான் கடைசிவரை அலையப்போறோமோ எண்ட பயமோ, அல்லது பணத்துக்குப் பின்னால ஓடுற எங்கட பிள்ளையள் நாங்கள் சாகிறதுக்கு இடையில எண்டாலும் ஒருக்கால் வந்து எட்டிப் பாக்க மாட்டினமோ இல்லாட்டில் செத்தாலும் கூடத் திரும்பியும் பாக்கமாட்டினமோ எண்ட ஏக்கமோ தான் அந்தக் கண்ணீருக்கும் விகம்பலுக்கும் பின்னால இருக்கக் கூடும் .

சமூகம் என்பது பல புரிந்துணர்வுகளின் அடிப்படையில்தான் அமைக்கப்படுகிறது. பல எதிர்பார்ப்புகளைக் கொண்டதாகவே அது கட்டியமைக்கப்படுகிறது. எதிர்பார்ப்புகள் கேள்விக்குறியாகும்போது அது சுக்கு நூறாக உடைந்துவிடுகிறது.

ஓஷா தொழுக பின் பள்ளிவாசல் முற்ற வெளியில் சிறிதுநேரம் கதைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு நேரே திருமண வீட்டுக்கு வந்து விட்டேன். “வாங்கோ மெளலவி” “நேத்தும் ஒங்கள நிகாக்கு எதிர்பார்த்த ...” ‘பொன்’னின் வாப்பா உட்பட உறவினர்சுள்பலரினதும்வரவேற்பு, என்னோடு வந்த சஜ்ஜாத் நானாவை யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்ப

சஜ்ஜாத் நானா

வர்களும்சாப்பாட்டுக்கு வந்திருப்பவர்களுமாக ஒரே அமர்க்களம். நேரே நான் வீட்டுக்குள் செல்ல, ஆண்களுக்காகக் கதிரைகள் போடப்பட்டிருந்த இடத்தில் சற்றுத் தள்ளி தனிமையான ஓரிடத்தில் சஜ்ஜாத் நானா அமர்ந்து கொண்டார். திருமண வீடு அமைந்திருக்கும் அதே ரோட்டில் வசிப்பவர்தான் சஜ்ஜாத் நானா. கூலி வேலைகளோடு, கபுறு வெட்டுதல், மையத்து குளிப்பாட்டுதல் போன்றவற்றிலும் கைதேர்ந்தவர். கல்யாண வீடு, கத்த வீடுஎன எல்லாவற்றுக்குமே ஒரு காலத்தில் ஊருக்குத் தேவையாக இருந்தவர். வயது

மூப்பினாலும் கால் வருத்தத்தினாலும் இந்த மூன்று வருடங்களாக எந்தத் தொழிலும் செய்வதில்லை. ஒரே மகளது குடும்பத்துடன் தானும் தன் பாடுமாக ஒதுங்கி வாழ்கின்றார். முன்பு போல உடம்பில் தெம்பிருந்தால் இந்தக் கல்யாணத்தில் கூட எத்தனையோ வேலைகள் அவருக்கு இருந்திருக்கும்! மாப்பிள்ளை இன்னும் வரவில்லை. இரவுக் கல்யாணம் அப்படித்தான். தொழில் துரவு, அது இது என மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து சேர எப்படியும் எட்டு முப்பது ஆகிவிடும். நான்கு கிலோமீற்றருக்கு அப்பாலிருந்து வரவும்

வேண்டுமே!

கல்யாணச் சாப்பாடல்ல, பள்ளிவாசல் கந்தூரி எனச் சொல்லக் கூடியளவு பிரமாண்டமான ஏற்பாடு.

மாப்பிள்ளை வந்ததன் பின்னர் 'களம்' வைக்கத் தொடங்கினால் 'கேஸ்' பாரமாகி விடும் என்பதனால் முதலாம் 'ஸப்' வைக்கப்பட்டது.

தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாகப்பார்த்து ஆறாறு பேர் அமர்ந்து கொண்டனர். மேசைச் சாப்பாடுதான். 'களம்' வைக்கப்படும் எல்லா இடங்களிலும் ஹவுஸ்புல் ஆட்களோடு சேர்ந்து உள்ளே போக முயற்சித்த சஜ்ஜாத்நானா வெற்றிகரமாகப் பின்வாங்கி விட்டார்.

'பொன்'னின் வாப்பா அரசியலிலும் நாலு பேர் அறிந்தவர். ஓஐஸீ, ஏஜீஏ முதலானோரோடு அரசியல் பிரமுகர்களும் வருகை தந்திருந்தனர். முன்னாலுள்ள ரவீம் ஹாஜியார் வீட்டில் அவர்களுக்கென விசேட ஏற்பாடு.

நேற்று இடம்பெற்ற 'நிகாஹ் மஜ்லிஸ்' லிலும் நிறையப் பேர் கலந்து கொண்டதாக ஆட்கள் கதைத்துக் கொண்டனர். குத்பா பிரசங்கத்துக்காக வெளியூர் சென்றிருந்ததனால் என்னால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

சஜ்ஜாத் நானாவுக்கு அருகில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். 'நானா' என அழைத்தாலும் உண்மையிலேயே அவர் என்னிலும் இளையவர். ஊரவர்களுக்

கெல்லாம் 'சஜ்ஜாத் நானா' என்பதனால் நானும் அவரை அப்படித்தான் அழைப்பதுண்டு.

கொஞ்ச நேரம் அவருடன் உரையாடி விட்டு வந்தவர்களை வரவேற்பதில் ஈடுபடலானேன். மனைவி வழியில் உறவென்பதால் நானாகவே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டதுதான் இதுவும்.

எபத் முழக்கத்துடன் மாப்பிள்ளை அழைத்து வரப்பட்டு ஊர் வழமைகளும் நிறைவு பெற்றுவிட்டன.

"மாப்புளுட்டு தாய்புள்ளகளெல்லம் வந்திரீங்கோ"

ஊர் வழமைப்படி, மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கான 'ஸப்'பில் 'பொன்னூட்டு தாய்புள்ளக' யாரும் அமர்வதில்லை. வந்தவர்களை முறையாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்பதற்காகக் காலங் காலமாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டுவரும் நடைமுறை அது. இருந்தும், ஊரின் பெருந்தலைகளாகக் கருதப்படும் மத்திச்சம் மூஸா ஹாஜி,

மெம்பர் ஹாஷிம் போன்றவர்கள் அவர்களுடன் இருத்தாட்ப்பட்டனர். இப்போது இருநூறு ஸஹனுக்கு மேல் வைக்கப்பட்டு விட்டது. 'டெண்ட்' அடிக்கப்பட்டு மேசைகளும் போடப்பட்டிருந்ததனால் வசதியாகிப் போய் விட்டது.

நீண்ட நேரமாக அவதானித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆறாறு பேர் 'செட்'டாகி வருகிறார்கள். தற்செயலாக ஒருவர் குறைந்தாலும் ஒரு வயதாளியோ தங்கள் சமவயது அல்லாத ஒருவரோ வந்து அமர்வதை விரும்ப மாட்டார்கள். எவ்வளவு தான் 'பயான்'களில் எடுத்துச் சொன்னாலும் இந்த வழக்கம் இன்னும் விடுபடுவதாக இல்லை. தங்களைச் சாராத ஒருவர் வந்து அமர்ந்ததற்காக 'களத்தை' விட்டும் எழும்பிப் போன சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

முன்னைய காலங்களில் ஒவ்வொருவராக விசாரித்து சாப்பிடாதவர்களாகப் பார்த்து அழைத்துச் சாப்பிட வைப்பார்கள். இப்போது அது அருகிவிட்டது. ஏதோ வருகிறார்கள் சாப்பிடுகிறார்கள் போகிறார்கள்.

இப்போது அடுத்த 'ஸப்'புக்கான ஆயத்தம். சஜ்ஜாத் நானா தனது ஆசனத்திலிருந்து எழும்பி வந்தார். யாரும் அவரை அழைப்பதாகவும் இல்லை. அமர்ந்து கொள்ள அங்கே இடமும் இல்லை. இளசுகளோடு முண்டியடித்து உள்ளே செல்லவும் முடியவில்லை. மீண்டும் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். 'பொன்'னின் வாப்பா வெளியிடங்களிலிருந்து வந்திருந்த தனது 'பிளினஸ்பாட்டி' களுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். மாப்பிள்ளையும் சஜ்ஜாத் நானாவைக்

கடந்து போய் தனது நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தான். மாப்பிள்ளையைக் கண்டதும் சஜ்ஜாத் நானாவின் சிந்தனை விரிந்தது.

“முட்டகள அடிச்சிடுமோ மாப்பிளய கடத்துமோ தெரியா?”

உண்மைதான். இந்தப் பகுதியில் கோட்கூட்டுடன் மாப்பிள்ளைக்கு முட்டை அடிக்கப்படும். அது மாப்பிள்ளையில் தொடங்கி வீடு, மணவறை, ஜன்னல், கதவு எனத் தொடரும். நண்பர்களும் ஆளுக்காள் பரஸ்பரம் முட்டைகளால் வீசியடித்துக் கொள்வார்கள். நேரம் செல்லச் செல்ல முட்டை விளையாட்டு தொடங்கலாம். நண்பர்கள் சேர்ந்து மாப்பிள்ளையைக் கடத்திச் சென்று, கோல்பேஸைக்கோ வேறெங்கோ அழைத்துப் போய் அதிகாலையில் கொண்டு வந்து விடும் செயல் அடுத்தது. இங்கும் அது இடம் பெற்றுவிடக் கூடாதென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டது அவரது மனம். நண்பர்களின் கும்மாளத்தைக் கண்ட போது மனம் இன்னும் என்னென்னவோ நினைத்தது.

சஜ்ஜாத் நானா இந்தக் கல்யாணத்துக்கு வர உண்மையிலேயே விரும்பவில்லை. “கண்டாவாய தொறந்து பேசியாவதில்லை. கெப்பர்ப்படிச்ச ஆள்க” இதுதான் அவரது கணிப்பீடும் உண்மை நிலையும். இருந்தும்,

“அசலுகள பகச்சி கொள படாது “என்ற மனைவியின் நச்சரிப்பு காரணமாகவே வரவேண்டி வந்தது.

நான்காம் ‘ஸப்’பும் நிறைவு பெற்றிருந்தது. இனி விளம்பியவர்களும் வீட்டாரும் மாப்பிள்ளை ‘களமும்’ மட்டுமே பாக்கி. சஜ்ஜாத் நானா எழும்பி நடந்து வந்தார். சாப்பிடுவதற்கல்ல வெளியேறுவதற்கென்பது எனக்குப் புரிந்தது.

“மௌலவி இரீங்கே தின்னியதுக்கு எங்களுங்கூட’

“மாப்பிள களத்துக்கு வாங்கவே மௌலவி “

பலவிதமான அழைப்புகளையும் காதிற் வாங்கிக் கொள்ளாது வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும் சஜ்ஜாத் நானாவை ஓடிப்போய் அழைத்து வந்தேன். முதலில் மறுத்தவர் பின்னர்தான் வரச் சம்மதித்தார்.

“பேசாம வாங்கோ. எனுங்கூட தின்ன வேணுமெண்ட துகுதான் இவளவு நேரமும் ஒங்கள பேசாமலிருந்த.....”

- மனமறியப் பொய்தான் சொன்னேன்.

“ நடந்ததயெல்லம் நானும் பாத்து கொண்டு தானே இருந்த” - நடந்தவைகளை இரை மீட்டியது என் மனம்.

“ஹஸரத் நீங்க மாப்பிள களத்தில் இருச்ச வேண்டியாள். வாங்கவே” ஒருவர் என்னைக் கையால் பிடித்து மறுபக்கமாக அழைத்துச் செல்லலானார்.

“ வார வார. நான் மட்டுமில்ல இந்த ஊருக்கேம மிச்சம் சேவ செஞ்ச ஓரானேம் கூட்டிக்கொண்டுதான் வார.”

இப்போது மாப்பிள்ளை ‘களத்தில்’ மாப்பிள்ளைக்கு அருகில் நான். என்னருகே சஜ்ஜாத் நானா.

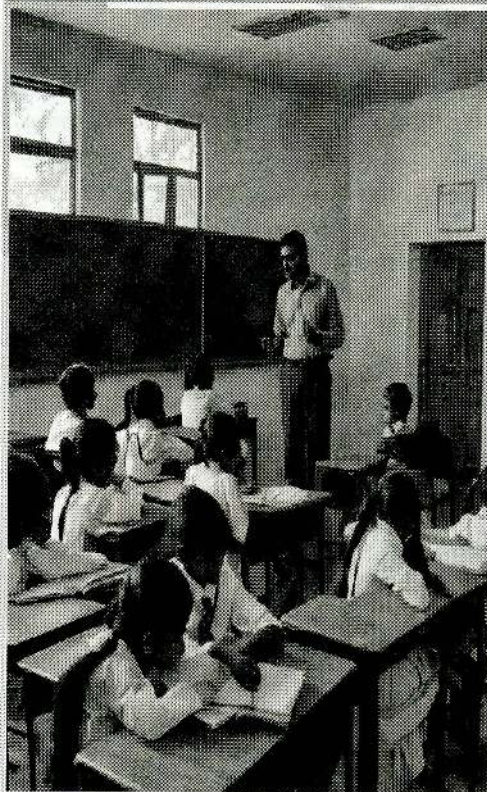
இரண்டு பேர் தள்ளி அமர்ந்திருக்கும் பள்ளிவாசல் டிரஸ்டி லமின் ஹாஜியார் யாரிடமோ என்னைக் காட்டி ஏதோ கதைப்பது புரிந்தது.

அடுத்த குத்பாவுக்கு நல்ல தலைப்பு கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில், பொரித்த கோழியைச் சுவைத்துக் கொண்டிருக்கும் சஜ்ஜாத் நானாவின் முக உணர்வுகளை அவதானிக்கத் தொடங்கினேன்.

பெண்ணிற்கு நல்லது கெட்டதுபற்றி சீர்தூக்கிப் பார்க்க உரிமை வேண்டும். பெண் இனமே இல்லாமல் போனால் ஆண் என்ன சாதிக்க முடியும்? பழைய கொள்கைகளில் சமூக அரசியல் ரீதியில் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இவைகளின் உதவி கொண்டு பெண் முன்னேறவேண்டும். ஆணிடமிருந்து விடுதலை பெறுவது என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. பெண் பெண்ணாக எழுந்து நிற்கவேண்டும்.

கரும்பலகை

-மு.தயாளன் -

மு கத்திலடித்தாற்போல சொல்லி விட்டு நகர்ந்த கபிலனைப் பார்த்து என்ன செய்வதென்று தெரியாது சுந்தரம் மாஸ்டரும் அவர் நண்பரும் முழித்தனர்.

அவர்களிடமிருந்து தப்பித்துப் புறப்பட்ட கபிலன் நேராக தனது அறைக்குச் சென்றான். அவனது மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. குழம்பிப்போய் இருந்தான்.

அறையிலிருந்த அவன் நண்பன் கபிலனின் நிலையைப் பார்த்து “என்ன மச்சான் ஏதும் பிரச்சினையே? குழப்பமாயிருக்கிறாய்” என்று கேட்டான்.

கட்டிலில் ஆராமர இருந்த கபிலன் கோபமாக தன் நண்பனுக்கு நடந்த விடயங்களைக் கூறினான். அவனது நண்பன் “சரி இப்ப என்ன நடந்தது. ஒரு அப்பா தன் பிள்ளைக்கு கல்யாணம்பேசிறது தப்பே.” என்று அவன் கூற கபிலனது கோபம் உச்சத்திற்குச் செல்கிறது.

“அதுக்கு என்னட்டைப் படிச்ச பிள்ளையை நான் எப்பிடிக்கலயாணம் செய்யிறது. நீயும் விசயம் புரியாமல்கதைக்கிறாய்” என்று நண்பன் மேல் எரிந்து விழுந்தான்.

அவனது நண்பன் சிரித்தபடி “என்றாப்பா உன்னட்டைப் படிச்ச பிள்ளையள் பொம்பிளையள் இல்லையே. கட்டினால்தான் என்ன? உனக்குத் தெரியுமே நாங்கள் படிக்கேக்கை எங்களுக்குத் தமிழ் படிப்பிச்சவர் கலயாணம் கட்டினது ஒன்றை விட்ட தங்கச்சியை. உலகத்திலை உப்பிடிக்க கனக்க நடக்குது மச்சான். விசர்ப்பிடிவாதங்கள் பிடியாதை.” என்று கபிலனின் நண்பன் கூறியபோது கபிலனுக்கு அவனை அடிக்க வேண்டும் போல் எண்ணம் வந்தது. தன்னை அடக்கிக்கொண்டான். சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை. மௌனம் அரசாட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தது.

கபிலனுடைய மனதினுள் அவனது உயர்தர வகுப்பு மாணவிகளின் நடத்தை புயலாக வீசிக்கொண்டிருந்தது.

எப்படியாவது அந்தப் புயலிலிருந்து தப்பி வெளியே வந்து விட வேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்தான். இப்போது தகப்பன் வேறு ஒரு பிரச்சினையோடு வந்து நிற்கிறார். எல்லாம் சேர்ந்து அவனை துன்பப்படுத்தின.

அன்று அந்தக் குடையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்த மாணவி மேல் கோபப்பட அவனால் முடியவில்லை. அதற்கான காரணமும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இதைப்பற்றியே நினைத்தவண்ணம் அன்றிரவு தூங்கிவிட்டான்.

மறுநாள் காலை எழுந்து பாடசாலைக்குப் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த போது யன்னலுக்குள்ளால் வெளியே பார்த்தான் அவன்தான் போய்க் கொண்டிருந்தான். அவளும் போகும் போது திரும்பி கபிலனின் அறையைப் பார்க்கத் தவறவில்லை.

கபிலன் அங்கு பாராதமாதிரி தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். கபிலனின் இதயம் வேகமாகத் துடிக்கத் தொடங்கியது. சிறிது நேரம் கட்டிலில் இருந்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தின்பின் எழுந்து பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான். அன்று என்னவோ பாடசாலை அவனுக்குப் புதிதாகத் தெரிந்தது. மனம் உள்ளுக்குள் பதறிக்கொண்டிருந்தது. வாசலில் அதிபர் நின்று எல்லோருக்கும் காலை வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கபிலன் அவருக்கு வணக்கம் சொல்லி விட்டு தனது அறைக்குப் போய்விட்டான். சிறிது நேரத்தில் அதிபர் அழைப்பதாகத் தகவல் வந்தது. என்னவோ ஏதோவென்று பதறிவிட்டான் கபிலன். சிலவேளை இந்த விடயம் அதிபருக்குத் தெரிந்து விட்டதோ என்ற ஐயமும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. சமாளிப்போம் என நினைத்துக் கொண்டு அதிபரின் கதவைத் தட்டிவிட்டு நின்றான் (இன்னும் வரும்...)

மஞ்சரி
36,37
ஒரு பார்வை

தன் வேலைப்
பழுவிற் கிடையிலும் எம்
அன்பான வேண்டுகோளை
ஏற்று எழுத்தாளர்களை
ஊக்குவித்தும் அவர்தம்
பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டியும்
மாதந்தோறும் உங்களை
மகிழ்விப்பவர்
பேராசிரியர்
செ. யோகராசா

மஞ்சரி 36

முரண்பாடு - கு. குணறுபேஸ்

வித்தியாசமான கருக்களம் ஆயினும்
கருபற்றிய தெளிவு போதாதுள்ளது.

காலங்கடந்த ஞானம் - அகரா

கருபற்றிய தெளிவுடன் கதை மென்
மேலும் செதுக்கப்பட வேண் டும்.

பசி - தாட்சாயினி

வித்தியாசமான கரு. பசியின் வலி
யையும் கொடுமையையும் மனதைத்
தொடும் வண்ணம் எழுதியிருப்பது
பாராட்டுக்குரியது.

மனச்சாட்சி பேசுமா? - சியாமளா
யோகேஸ்வரன்
வித்தியாசமான கரு. கோபி பாத்திரம்
மென் மேலும் செதுக்கப்பட
வேண்டும்.

படியளந்த இயற்கை - பிரமி

கருபற்றிய தெளிவுடன் மென்மேலும்
செதுக்கப்படுவது அவசியமாகும்.
கதையின் தலைப்பிலும் கவனம்
செலுத்தப்படவேண்டும்.

பயணங்கள் முடிவதில்லை - டிலக்ஷி
சந்திரகுமார்.

கரு பழையது. புதிய முறையில்
எழுதாத படியால் அனுபவக்
கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது.

என்றை ஐயோ - கற்சிலைமடு தரு

கருபற்றிய தெளிவுடன் அதை நோக்
கிய நகர்வில் கவனம் செலுத்துக.

மஞ்சரி 37

விசாரணை - ஆதவன்

சிறுகதையின் கதைபற்றிய தெளி
வுடன் மென்மேலும் செதுக்கியிருக்க
வேண்டும் . கதைப் பின்னலிலும்
கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

கலியுகராமன் - ரஜிதா அரிச்சந்திரன்.
கரு பழையது. வளர்த்துச் செல்லும் முறை புதியது. முடிவும் வித்தியாசமானது. எனினும் ஆணாதிக்க வெளிப்பாடு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

**சேவைக்குப் பதவி தேவையில்லை-
சூசை எட்வேட்**

பாராட்டப்பட வேண்டிய கரு. சீதாராமன் பாத்திர வார்ப்பை மேலும் செதுக்கியிருக்கலாம். தலைப்பிலும் கவனம் செலுத்தியிருக்கலாம். நீட்சியையும் குறைத்திருக்கலாம்.

**ஏழைவாய்ச் சொல் - கஸ்ஸாலி
அஷ்டம்ஸ்**

வித்தியாசமான கரு. எனினும் வேறு உத்தியில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். தலைப்பிலும் கவனஞ் செலுத்தியிருக்கலாம்.

**மாடிவீடுகளும் மணவாளர்களும் -
எம்.எம்.எம். இப்ராஹீம்**

வித்தியாசமான வரவேற்கக் கூடிய கரு. கதைப் பின்னலில் கவனஞ் செலுத்துவதோடு மேன்மேலும் செதுக்கப்படுவது அவசியமானது.

**உனக்குமட்டும் ..உனக்கு மட்டும் -
ஷெல்லிதாசன்**

சுவராஸ்யமான கரு. சிறுகதையாக எழுதியிருக்கலாம்.

பெண் பொருளாதார ரீதியாக சுதந்திரமாக இருந்தால் அப்பொழுது தைரியம் தானாகவே வந்துவிடும். ஆனால் எல்லா வகைகளிலும் துன்பப்பட்ட பெண்கள் இறப்பை நோக்கிச் சென்றுவிடுகிறார்கள். ஆனால் பண்பாட்டினால் இணைக்கப்பட்ட பெண்கள் சுலபமாக சாக முடியாது. இங்கு வரதட்சணை மற்றக் காரணங்களுக்காக மரணிக்கும் பெண்களைக் கருத்திலெடுக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு குறிக் கோளுக்காக சாகக் கூடிய வெறியர்களிடமிருந்து ஓடாய்களிடமிருந்து தப்பிப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் பெண்களைப்பற்றித்தான் சிந்திக்கவேண்டும். இப்போதான் விழிப்புணர்ச்சி ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஏழையாய் இருப்பவர்களிடம் சுயமரியாதை செல்லாக்காசாகிவிடும். இங்கு கற்பைப்பற்றியெல்லாம் பாடம் எடுக்க முடியாது.

LUXMI
EDUCATION CENTRE

LEC

ENROLLING NOW

2022 / 2023

REGISTER
NOW

www.leconline.co.uk

0208 573 0368

07852 810 285

WHAT WE OFFER

01.

KS1 & KS2
Maths
English
Science

02.

KS3 & KS4
Maths, Physics
Chemistry,
Biology
Maths

03.

KS5
Puremaths
Mechanics
Statistics
Physics
Chemistry

அற்புதமான அழகுமிகு
வடிவங்களில் குறைந்த
விலையில்
நிறைந்த சேவையினைத் தருவது
வெஸ்டேர்ன் ஜூவல்லர்ஸ்.

WESTERN JEWELLERS

Wembley Branch,
5, Plaza Parade, 29-33 Ealing Road,
Wembley, HA0 4YA

**SPECIALISED IN 22^{CT} GOLD,
WHITE GOLD, PLATINUM &
DIAMOND JEWELLERY**

Tooting Branch,
230 Upper Tooting Road,
London, SW17 7EW

FIRST JEWELLERY SHOP IN UK

SILK EMPORIUM

122 Upper Tooting Road,
London, SW17 7EN

WWW.WESTERNJEWELLERS.COM
TEL : 020 8903 0909